

கால ஆராய்ச்சியும்
வையாபரியாகும்

அம்மீதம் பதப்பகம்

கால ஆராய்ச்சியும் வையாபுரியாகும்

செந்தமிழ் அந்தணர்
கிரா. கிளங்குமரனார்

அம்மீதம் பதிப்பகம்

நூற் குறிப்பு

நூற்பெயர்

**கால ஆராய்ச்சியும்
வையாபுரியாரும்**

ஆசிரியர்
பதிப்பாளர்
முதல் பதிப்பு
தாள்
அளவு
எழுத்து
பக்கம்
படிகள்
விலை
நூலாக்கம்

இரா. இளங்குமரனார்
இ. வளர்மதி
2004
11.6 வெள்ளை மேப்லித்தோ
1/16 கிரௌன்
12 புள்ளி
10 + 94 = 104
1000
உரு. 45
பாவாணர் கணினி
2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.

அட்டை வடிவமைப்பு
அச்சு

இனியன்
எம்.கே. எண்டர் பிரைசஸ்,
சென்னை - 5
Ph: 28482499, 28480654

கட்டமைப்பு
வெளியீடு

இயல்பு
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
எ4, மாதவ் குடியிருப்பு,
5, டாக்டர் தாமசு சாலை,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17
தொ.பே : 5518 3162

நூல்கள் கிடைக்குமிடம்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
2 சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17
தொ.பே : 5538 9712

முன்னுரை

இதன்கண் உள்ள ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் ஆறு. ஐந்தாம் கட்டுரைத் தலைப்பே சுவடித் தலைப்பு ஆயிற்று.

முதல் நான்கு கட்டுரைகளும், பெரிதும் ஏடு, அச்சு, பதிப்பு, ஆய்வு என்பவை பற்றிய ஆய்வு அரங்குகளின் பொருள்வளமாகி நின்றவை.

வருங்கால ஆய்வு மாணவர்களுக்கு ஒரு நல்ல ஆசிரியன் வாய்த்து, அவன் தன் கையைப் பற்றி உணர்வுடன் சுட்டிச் சுட்டி விளக்கம் தருவதுபோல் அமைந்தவை.

நீயும் ஏன் இதனைச் செய்ய முடியாது?

நீயேன் இப்படி உழைக்க முடியாது?

நினைத்தால், உனக்கு இதனினும் மேலாக ஆய்வுத் துறை ஆழங்கால் படுமே!

உன்னை உவகைப் பெருக்கில் ஆழ்த்தி உயர்த்து உயரே பறக்க வைக்குமே என்னும் நம்பிக்கை ஊட்டுவன இவை.

“கால ஆய்வு பற்றிய ஆய்வு, எப்படித் தடமாற நேர்கின்றது? தாமே வகுத்த இலக்கணத்தைத் தாமே உதறிவிட்டுத் தட்டாட்டம் ஆடல் தகவாகுமா?” என உருகிக் கேட்பது! வையாபுரியார் உழைப்பும் பதிப்புச் சிறப்பும் பார்வைக் கோளாற்றால் பாழ்பட்டமை

கண்டு நொந்தும் வெந்தும் எழுதுவது! அவர்தம் தமிழ்ப்பற்றுமை அவர் பாடிய ஒரு வெண்பாவொடு தானா ஒழிந்து போக வேண்டும்? என்று எண்ணச் செய்வது.

நிறைவுக் கட்டுரை இற்றை அறிவியலாளர் நிலையம், தமிழ்ப்புறக்கணிப்பும், தம் துறையாய்வை விடுத்து, தமிழ்க்கு ஆக்கம் தம் துறையில் செய்யாது தமிழால் புகழும் கைதட்டலும் பெறுவான் செய்யும் செயல்களும் உள்ளீடாக உருப்பெற்றதாகும். நல்ல தமிழ்ப்பற்றாளர் தமிழுலகம் கண்ட அறிவியல் கூறுகளை உலகறியச் செய்தலும், உலகுகண்ட அறிவியலைத் தமிழுலகு பெறச் செய்வதும் வேண்டும் என்னும் வேட்கையது அது.

இத்தகு ஆய்வுக் கட்டுரைகளை உவப்புடன் வெளியிடும் மாணவர் பதிப்பக நிறுவனர் திருவாட்டி இ. வளர்மதியர்க்கு எம் நெஞ்சார்ந்த பாராட்டு.

அன்புடன்,

இரா. இளங்குமரன்

பதிப்புரை

“ஆய்வு, ஆராய்வு இரண்டும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள். ஆய்வு என்பது பொதுமக்கள் வழக்கில் உள்ள சொல். கீரையாய்தல், கொத்தவரை ஆய்தல் என்பவை கீரையிலும், கொத்தவரையிலும் கொள்ளுவ கொண்டு, தள்ளுவ தள்ளலாம் செயற்பாட்டைக் குறிப்பதே.

ஆய்தம் ஓர் எழுத்து. தமிழ் எழுத்துகளிலேயே நுண்ணிய ஒலியுடையது ஆய்தமாகும். அந்த ஆய்த ஒலியினும் குறுகிய ஒலியுடையது ஆய்தக் குறுக்கமாகும். ஆதலால், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ஆய்தம் என்பது உள்ளதன் நுணுக்கம் என்று கூறியுள்ளார்” இவ்வாறு ஆய்வு பற்றி விரிவாக ஆழமாக ஆய்ந்து சொல்பவர் அரிய பெரிய ஆய்வுகள் பலவற்றை வழங்கியுள்ள ஐயா இளங்குமரனார், ஆய்வாளர்கள் அத்துறையில் ஆழப் பதியவும், அகல உழவும், எண்ணிய அரிய ஆய்வுகள் பலவற்றைப் பல்வேறு நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளார்.

திருக்குறள் தொடர்பாக மட்டும் நாலாயிரம் பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட அறுபது நூல்களைச் செய்தவர். பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர். புதுத் தமிழ் வளர்ப்பாளி, கலைச்சொல்லாக்கி. இளைய தலைமுறைக்கான தேவைகளை உணர்ந்து அவர்களின் வாழ்வைப் பண்படுத்தத் தக்க நூல்களை தம் வாழ்நாள் முழுதும் ஓயாது, ஒழியாது ஆக்கி வருபவர். அவர்தம் படைப்புகள் பலவற்றையும் ஒருங்கு திரட்டி ஒரே வேளையில் பற்பல சுவடிகளாக ‘அமிழ்தம் பதிப்பகம்’ வழங்கும் வாய்ப்பை எண்ணி மட்டிலா மகிழ்ச்சி அடைகிறது. மேலும் மேலும் ஆய்வாளர்களுக்கு

அருந்துணை புரியும் அந்நூல்களை வெளியிட விரும்பிக் காத்திருக்கிறது.

இந்நூல்கள் தமிழ்மொழியின் மரபையும், பரப்பையும் புலப்படச் செய்வன. ஊரும், உலகமும் சொந்தம் கொண்டாடத்தக்கன. இப் பெரும்புலவரின் நூல்களைக் கற்பதின்வழி பண்பாடு காக்கும் படிப்பாளிகளாக, தமிழர் பெருமையை நிலைநிறுத்தும் தலைவர்களாக இன்றைய இளைஞர்கள் உருவாக முடியும் என்று நம்புகிறோம்.

கற்கின்ற இருபாலீர்!

தமிழ்நாட்டின் கண்ணொப்பீர்

கனியி ருக்க

நிற்கின்ற நெடுமரத்தில்

காய்கவர நினையாதீர்

மூது ணர்வால்

முற்கண்ட எவற்றினுக்கும்

முதலான நந்தமிழை

இகழ்த லின்றிக்

கற்கண்டாய் நினைத்தின்பம்

கைக்கொண்டு வாழ்ந்திடுவீர்

நன்றே என்றும்.

எனும் பாவேந்தர் வரிகளை நெஞ்சில் நிறுத்துவீர்!

இப்பணியில் துணைநின்று என் வாழ்விலும் தாழ்விலும் முழுப் பங்களிப்புச் செய்கின்ற உடன் பிறவா இளவல்கள், அ. மதிவாணன், கி. குணத்தொகையன் ஆகியோர்க்கு நன்றியுடையேன்.

என்றும் நன்றிக்குரியோர் : திருவாளர்கள் குப்பு சாமி, சரவணன், கலையரசன், பிரியா, பட்டு; அமுதோன், விசயன், இனியன், கிட்டான்; மா.து. ராசுகுமார், மு. வையா புரி, ஸ்ரீ. பிரேம்குமார், லோ. கலையரசி, கோகிலா; தனசேகரன், எம்.கே. எண்டர்பிரைசஸ், வெங்கடேசுவரா ஆப்செட், குமரேசன், நா. வெங்கடேசன்.

- பதிப்பாளர்

உள்ளுறை

1. திவாகர நிகண்டு 1
2. பழைய உரைகளைப் பதிப்பித்தலின் தேவை - 14
3. கழகத்தின் சுவடிப் பதிப்புகள் - 28
4. மறைந்த நூல்களைப் பதிப்பித்தல் 41
5. கால ஆராய்ச்சியும் வையாபுரியாரும் - 56
6. தமிழ்வழி அறிவியல் வளர்ச்சி - 75

**கால ஆராய்ச்சியும்
வையாழியாகும்**

1. தீவாகர நீகண்டு

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே”

என்பது தொல்காப்பியம்.

“சொற்கள் எல்லாவற்றுக்கும் உரிய பொருளமைதி அல்லது காரணம் புலப்படவில்லையே” என்பார் உளர்.

அதனால்,

“மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா”

என்று கூறினார்.

பார்த்த பார்வையில், மேலோட்டமாக எண்ணிய அளவில் ஒவ்வொரு சொல்லின் பொருட்காரணத்தையும் அறிந்து கொள்ள இயலாது. ஆழ்ந்து நோக்குவார்க்கு அறியக் கூடியதே என்பது இந்நூற்பாவின் விளக்கமாம்.

தமிழ் இயன்மொழி ஆதலால் இவ்விலக்கணத் தொடு பொருந்துவதாயிற்று. ஆனால் இயற்கையொடு பொருந்தாமல் இட்டுக்கட்டப்பட்ட செயற்கை மொழி எனின் எல்லாச் சொல்லும் பொருட்காரணத்தொடு நின்றல் இல்லாமல், இடுகுறியளவாகவும் நின்றல் உண்டு. அதனாலேயே

“இடுகுறி காரணப் பெயர்பொதுச் சிறப்பின”

என்றார் நன்னூலார் (62)

இடுகுறிப் பெயர்க்கு இலக்கணர் எடுத்துக்காட்டிய காட்டுகளுள் ஒன்று 'நிகண்டு' என்பது.

நிகண்டு என்பது தமிழ்ச் சொல்லாயின் தொல் காப்பியர் ஆணைப்படி அதற்குப் பொருட் காரணம் தெளிவாக வேண்டுமே என்று எண்ணல் முறைமை. அவ்வகையால் 'நிகண்டு' என்னும் சொல்லின் பொருளை ஆய்தல் வேண்டும்.

இலக்கியம் இலக்கணம் மக்கள் பொதுவழக்கு கலைத்துறைகள் ஆகியவற்றுள் வழங்கப்பட்டதும், வழங்கப்படுவதும் ஆகிய சொற்களைத் திரட்டி வைத்த சொற்களஞ்சியமே நிகண்டு ஆகும். சொல்லைத் திரட்டியதுடன், அதற்கு வழங்கப்படும் பொருளையும் அது கூறுதல் கண்கூடு.

உறவின் பெயர் இவை என்பதை,

“ஒக்கல் சுற்றம் உறவு கிளைகேள்
நட்பு மேவினர் சார்ந்தவர் உற்றார்

பந்தம் கூளி கடும்பு குடும்பம்

நந்தமர் சிறந்தோர் நடடோர் பரிசனம்

அந்தமில் உறவென் றறைந்தனர் புலவர்”

என்கிறது திவாகர நிகண்டு. இவை முற்கூறப்பட்ட வழக்கு செய்யுள்களிலிருந்து திரட்டித் தொகுக்கப்பட்டவை என்பது வெளிப்படை. இவற்றுள் பந்தம் கூளி பரிசனம் என்னும் மூன்றும் அயல்வழக்கும் அருவழக்கும் ஆகும். பந்தம் என்பது 'பந்துக்கள்'. இன்று வழக்கில் உள்ளதே. பரிசனம் என்பது செல்வச் சுற்றம். அரசச்சுற்றமும் ஆம். கூளி என்பது பேய், குறும்பேய் என்னும் பொருளது. கணங்கொள் கூளி என்னும் பட்டினப்பாலை சுற்றப் பெயராக இடம் பெற்றதாகலாம்.

வெள்ளிவிழாப் பேரகராதியின் இரண்டாவதாகிய பொருளகராதி, உறவு என்பதற்கு இகுளை, இனம், உறவி, ஒக்கல், கடும்பு, கயிரை, கிளை, குடும்பம், கூளி, கேண்மை, கேள், சுற்றம், தொடர்பு, நட்பு, நண்பு, நள்ளி, பந்தம், பரிசனம், பாசனம் என்கிறது.

இவற்றோடு உறவோர் என்னும் தலைப்பில், அடைந்தோர், இகுளை, இனத்தார், உரியோர் உற்றார் கிளைஞர் சார்ந்தோர் சிறந்தோர் சுற்றத்தார் சூழ்ந்தோர், தக்கார், தமர், நட்போர், நள்ளியர், பரிசனம், பற்றினர், மேவினர் என்கிறது.

அன்றியும் தந்தை வழிச் சுற்றம் தாயம், இவ்வழி யுறவோர், ஞாதிகள், தாயத்தார், தாயாதிகள்.

குடியிலிறந்தோர் பெயர் தென்புலத்தார், பிதிர்க்கள் என்றும் உரைக்கின்றது. இவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நிகண்டில் இல்லாத சொற்களும் அகராதியில் இடம் பெற்றுள. இவற்றை ஆய்ந்தால் நிகண்டில் விடுபட்ட பழஞ்சொற்களும், புதுவதாக வழக்கில் உள்ள சொற்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளமை புலனாம்.

இவ்வாறு செய்யுள் வழக்கிலும் உலக வழக்கிலும் வழங்கிய நிகழ்ந்த சொற்களையும், வழங்குகிற நிகழ்வுச் சொற்களையும் தொகுத்து வைத்துப் பொருள் கூறிய சொற்பொருட் பெட்டகம் நிகண்டு என்பதை உணரலாம். அது தன் பெயர்ப் பொருளை விளக்குவதையும் உணரலாம். நிகழ்ந்தது, நிகழ்வது ஆகிய சொற் பொருட் தொகுப்பு நூல் 'நிகண்டு' என்பதாம்.

இப்பெயரும் நூலமைதியும் தன் பிறவி நோக்கைத் தன் பெயரைக் கொண்டே விளங்குகின்றது. என் காலத்திற்கு முன் வழங்கிய சொற்களையும் என் காலத்தில் வழங்கும் சொற்களையும் தொகுத்துவைத்த தொகையாக யான் உள்ளேன். நீங்களும் உங்கள் காலத் திற்கு முற்பட்ட சொற்களையும் நிகழ்காலச் சொற்களையும் தொகுத்து வைத்து, பாட்டன் வைத்த பழம் பொருள் போலவும், தந்தை வைத்த தனம் போலவும் எதிர்கால வழிமுறைக்குத் தாதாவாக - கொடையாளியாக விளங்குவீராக என்கிறது. ஆதலால் நிகண்டு என்பது பொருள் குறித்த சொல்லே என உறுதி செய்யலாம்.

இந்நிகண்டு நூல்களில் முதல் வரவு 'திவாகரம்' என்பது எவரும் அறிந்ததே.

திவாகர நிகண்டு :

1835இல் தாண்டவராய முதலியாராலும்,

1839இல் இராமசாமிப் பிள்ளையாலும் பதிப்பிக்கப் பட்டன.

1840இல்மற்றொரு பதிப்பும் வந்தது.

1886இல்சின்ன கன்னைய செட்டியார் பதிப்பு,

1917, 1923, 1924 ஆகிய ஆண்டுகளிலும் திவாகரப் பதிப்பு வெளிவந்தமை அறியவாய்க்கின்றது.

1958இல்சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகப் பதிப்பு வெளிவந்தது.

இன்ன பொருளின் பெயர் இத்தனை என்று தலைப் பில் வரைந்து அத்தனை பெயர்களையும் பிரித்துத் தனித்தனியாக வரைந்து காற்புள்ளி கொடுத்து

அவற்றை எண்ணியவுடன் கூட்டுத்தொகை வேறுபாடின்றித் தெரியும்படி குறியிட்டிருக்கிறோம். பொருளின் பெயர் நடுவில் வந்தாலும் முதலில் வந்தாலும் முக்காற்புள்ளி அல்லது முழுப்புள்ளியிட்டுக் காட்டியுள்ளோம். எல்லாரும் எடுத்துப் பார்த்தவுடனே இன்ன பொருளுக்கு இத்தனை பெயர், அவை இன்ன இன்ன என்று தெளிவாக விளங்கும். இன்ன இன்ன பொருளின் பெயர் இன்ன இன்ன பக்கத்தில் அமைந்திருக்கின்றன என்று எளிதில் கண்டு எடுத்துப் பார்ப்பதற்காகப் பெயர்களை அகரமுதல் வரிசையாகக் காட்டி அவற்றின் பக்கங்காட்டும் எண்களையும் குறித்து இறுதியில் அமைத்திருக்கின்றோம். இந்நூற்பதிப்பின் அருமையும் பெருமையும் புத்தக வெளியீட்டுப் பணிப் பயிற்சியுடையார்க்கே தோன்றும்.

முன்னுள்ள சேந்தன் திவாகரம் என்ற நூலின் பதிப்பு வெளியீட்டுப் படிவங்கள் பலவற்றையும் இந்நாள் எமது கழக வாயிலாக வெளிவரும் படிவத்தையும் காண்பார் வியப்பும் எய்தி இதனை உவந்து போற்றுவர் என்பது ஒருதலை” என்பது கழகப் பதிப்புரைச் செய்தி.

அச்சிட்ட நூல்களை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து பதிப்புச் செப்பமுறப் பதித்த பதிப்பு அஃது எனினும் ஏட்டுப் படிகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆய்ந்த பதிப்பு அன்று. அம்முறை மேற்கொண்டிருப்பின் பதிப்புச் செம்மையுடன் புதியபாடத் திருத்தங்களும் விடுபாடுகளும் எய்தியிருக்கும். ஆதலால் அச்சிடப்பட்ட எந்நூல்களையும் அச்சிட்ட அமைதியே அமைதி என்றும், முடிவானது என்றும் ஆய்வு அறிஞர்கள் முடிவுகட்டி அமைதல்

ஆகாது. அரிய நூல்களின் ஏட்டுப்படிக்கள் வாய்க்கு மெனின் அச்சிட்ட நூல்களொடு உன்னிப்பாக ஒப்பிட்டுப் பயன்கொள்ள வேண்டும் என்னும் உயர் நெறியை மேற்கொள்ளல் பதிப்பாக்கம் மிக்கதாம்.

இசைப்பேரறிஞர் முனைவர் வீ.ப.கா. சுந்தரம் அவர்களால் எனக்குத் திவாகர ஏடு ஒன்று வாய்த்தது. அதனை அச்சிட்ட நூல்களொடு ஒப்பிட்டு ஆயப் பெற்றதால் ஏற்பட்ட பயன்களை ஓராற்றால் திட்டப் படுத்தி விளக்குவது இப்பகுதியாம். முதல் மூன்று தொகுதிகளாய் தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி, மக்கட் பெயர்த் தொகுதி, விலங்கின் பெயர்த் தொகுதி என்பவை மட்டும் இவண் ஆய்வுக்கு மேற்கொள்ளப் படுகின்றன.

தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி என்பது, “முதலாவது உலக முதல்வர்கள் தொகுதியாவது” என்பது ஏட்டில் உள்ளது.

“காப்பு ‘தந்திமுகத் தெந்தை’ என்பதுடன்,

“எண்ணிய எண்ணிய எய்திடும் கண்ணுதல்

பவழமால்வரை ஈன்ற

கவள யானையின் கழல்பணி வோற்கே”

“தவளத் தாமரைத் தாதார் கோயில்

அவளைப் போற்றுதும் அருந்தமிழ் குறித்தே”

“விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் விளக்கொளி போல

நிண்ணிய மான நீதி தயாபரன்

தண்ணொளி பரவு தாள்பணி வோமே”

என்னும் முப்பாடல்களும் தொடர்ந்து வரையப் பட்டுள்ளன.

சிவன் பெயர் என்பதில் கபாலமூர்த்தி என்பதற்குக் 'கபால மேந்தி' என்னும் பாடம் உள்ளது. சிவன் பெயர் நிறைவில்,

காமாரி புராரி அந்த காரியே
ஆமலி சக்கியென் றவன்பெய ராமே

என்பதுளது.

திருமால் பெயர் என்பது நாராயணன் பெயர் என்றுளது.

நாரசிங்கன் ஆதி வராகன் என்பது "நார சிங்கன் நாரீ பாகன்" என்றுளது. மேலும், காவற் கடவுள் முராரி முகுந்தன் என்னும் அடியை அடுத்து,

"தீர்த்தன் திருமறுமார்பன் உரவோன்"

என ஓரடி காணப்படுகின்றது.

காமன் பெயர் என்பதில்,

"வேனி லாளி வேள் மதன் அனங்கன்
மாரன் பூவாளி மன்மதன் கந்தர்ப்பன்
பஞ்ச பாணன் கருப்பு வில்லி
இரதி காதலன் மகர முயர்த்தோன்
திருமால் புதல்வன் வசந்தன் என்றிவை
வருமால் காமற் கியன்ற பெயரே"

என்பது திவாகரப் பதிப்பு. கழகப் பதிப்பே யன்றி முற்பதிப்புகளும் அவ்வாறே காட்டுகின்றன. ஆனால் இத்திவாகர ஏட்டில்

நான்காம் அடிக்குமேலே,

"பனிமதிக் குடையோன் பசுங்கிளிப் பரியோன்
இலஞ்சிற் றுடையோன் எழில்மிகு மதனன்
தென்றல் தேரோன் திரைகடல் முரசோன்

தையற் படையோன் சம்ப ராரி

கண்டற்பூ வானோன் இருங்குயி லுடையோன்”

என்னும் ஐந்து அடிகளைக் கொண்டு அவற்றின்பின் “திருமால் புதல்வன்....பெயரே” என முடிந்துள்ளது.

அருகன் பெயர் என்பது அருக பரமேசுவரன் பெயர் என்றும், ஐயனார் பெயர் சாத்தனார் பெயர் என்றும், பனிக்காற்றின் பெயர் குளிர்காற்றின் பெயர் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

“கூதிரும் ஊதையும் குளிர்பனிக் காற்றே”

என்பது

“கூதையும் ஊதையும் குளிர்பனிக் காற்றே”

என்றுள்ளது.

மேல் காற்றின் பெயர் “கோடைமேல் காற்று” என்றும்

கீழ் காற்றின் பெயர் “கொண்டல் கீழ் காற்று” என்றும்

இருசீர் அடிகளாக நின்றவை ஓரடியாய் அமைந்துள்ளன.

“சுழல் காற்றின் பெயர் என்பது சூறாவளியின் பெயர் என்றுள்ளது.

நீரின் பெயர்களுள் பயமும், புவனமும் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பெயர்கள் மயமும் புனமும் என ஏட்டில் உள்ளன.

மீனத்தின் பெயர் என்பதற்கு அப்பால்

இராசியின் பொதுப்பெயர் என்னும் தலைப்பில்,

“இல்லு மோரையும் இராசியின் பொதுப் பெயர்”

என்னும் நூற்பா உள்ளது.

காலத்தின் பெயர் ஊழி காலம்

மாத்திரையின் பெயர் கணமே மாத்திரை

காலையின் பெயர் நாளொடு காலை

சிறுபொழுதின் பெயர்:

ஒல்லை சிறுவரை சிறுபொழு தாகும்

முன்னை நாளின்பெயர்:

நென்னலும் நெருநலும் முன்னை நாளே என்பவை
புதுவதாகக் காணப்படும் நூற்பாக்கள்.

நாழிகையின் பெயர் என்பதில் உள்ள பதமும்
என்பது

‘அப்தமும்’ என இவ்வேட்டில் உள்ளது.

மாத்திரையின் பெயர்

கணமே மாத்திரை என்பது அச்சுப்பாடம்

“ஊழியும் காலமும் கணமும் மாத்திரை”

என்பது ஏட்டுப்பாடம்.

மின்னின் பெயர், ‘தடித்துத் தடிமின்’ என்பது
அச்சுப்பாடம்.

இதனுடன் “இடியிடி மோதி மின்னொளி பிறக்கும்”

என்பது ஏட்டுப்பாடம்.

‘இடிப்பெயர் இகுளி’ என்பது அச்சுப்பாடம்.
இதனொடு,

“இடிமேக சீதம் எழும்பிடி லதுமுழக்கம்”

என்பது ஏட்டுப்பாடம்.

இந்திரவில்லின் பெயர்

“வானவில் இந்திர வில்லென அறைவர்”

என்பது அச்சுப் பாடம். இதன் முன் அடியாக

“கார்மேக சீதம் செங்கதிர் பாய்ந்தால்”

என்றுளது ஓரடி.

மக்கட் பெயர்த் தொகுதியில் மூத்தோன் பெயர்:

“அடிகள் அத்தன் ஐயன் ஆசான்

குரவன் சாமி கோமான் பெருமான்

உரவோன் ஈசன் இறைவன் தலைவன்

விரவுபதி நாதன் மூத்தோன் பெயரே”

என்பது அச்சுப்பாடம். ஏட்டுப்பாடம், மூன்றாம் நான்காம் அடிகள்,

“உரவோன் ஈசன் இறைவன் தன்னொடு

விரவுபதி னொன்றும் மூத்தோன் பெயரே”

என்றுள.

புகழ்வோர் பெயர் என்பது,

“மாகதர் வந்தியர் சூதர்வே தாளியர்

பூகதர் பப்புவர் புகழ்வோர் பெயரே”

என்பது அச்சுப்பாடம். இதிலுள்ள ‘பப்புவர்’ என்பது ‘புக்கவர்’ என ஏட்டில் உள்ளது.

“வரையாது கொடுப்போர் வள்ளியோ ராகும்”

என்பதன்பின் தானைத் தலைவர் பெயர் அச்சில் உள்ளது. ஆனால் ஏட்டில், வள்ளலின் பெயர், இடை வள்ளலின் பெயர், கடை வள்ளலின் பெயர் என்பவை உள. அவை:

முதல் வள்ளலின் பெயர் :

மிக்குமா செம்பியன் காரி விராடன்
செந்தழல் நிருதி துந்து மாரி
நந்திச் சகரன் நளன்முதல் வள்ளலாகும்.

இடைவள்ளலின் பெயர்:

அக்குரன் சந்தி அதியமான் கன்னன்
வக்கிரன் சந்தன் சிசுபாலன்
இந்த எழுவரும் இடைவள்ள லென்ப

கடைவள்ளலின் பெயர்

ஓரி பேகன் நள்ளி மலையன்

காரி எழினி யாய்கடை வள்ளல்

அருந்தவப் பெண் பெயர் என்பது அச்சுப்பாடம்.
ஆனால் ஏட்டில் 'அருக தவப் பெண்' எனப் பாடம்
உள்ளது. அது

“பைம்மையும் கௌந்தியும் அருகதவப்
பெண்பெயர்”

என்பது.

முல்லைத் தலைவியின் பெயர் என்பதற்கு மேல்
முன்தோன்றலின் பெயர் அச்சில் உள்ளது. ஆனால்
ஏட்டில் 13 நூற்பாக்கள் இடைப்பட உள்ளன. அவை:

தமர் பெயர்:

தாயத்தார் ஞாதிகள் தன்குடித் தமரே.

தகப்பன் பெயர்:

அத்தனும் தந்தையும் பிதாவும் ஐயனும்
அப்பனும் ஆளுர் முறைப்பெய ராகும்.

பேரன் பெயர்:

தாதை தாதை மூதாதை யாகும்

மாமன் பெயர்:

மா துலன் அம்மான் மாமன் முறைப்பெயர்

தாய் பெயர்:

அன்னை பயந்தாள் ஆய்தாய் அம்மன்

அவ்வை ஈன்றாள் எம்மோய் தாய்பெயர்

செவிலித் தாய்பெயர்:

தாதி செவிலி கோடாய் கைத்தாய்

ஓதிய வெல்லாம் ஒன்றென மொழிய.

தன்னைபெயர்:

அன்னை யும்முன் பிறந்தாளும் செவிலியும்

தன்னை என்னும் பெயர்க்குத் தகுமே

மணவாளன் பெயர்:

கணவன் கொழுநன் கேள்வன் காந்தன்

மணமகன் தலைமகன் மணவாளன் பெயரே

மனைவி பெயர்:

துணைவி காந்தை மணமகள் உரிமை

மனையே இல்லே வல்லவி மனையாள்

பாரி காதலி தாரம் ஆகும்.

மகன் பெயர்:

மைந்தர் புதல்வர் மதலை புத்திரர்

சந்ததி காண்முளை மருமான் பிறங்கடை

எச்சம் வழியே தோற்றம் செம்மல்

உற்ற சிறுவன் தனையன் மகன்பெயர்

பிள்ளை பெயர்:

மழலை மதலை சுதன்பாலன் பிள்ளை

மகள்பெயர்:

புத்திரி சுபுத்திரி புத்தி யலாதியும்

புதல்வியும் தனையையும் சிறுமியும் மகட்பெயர்
எச்சமென்னும் பெயர்:

எச்ச மென்ப திருவர்க்கும் உரித்தே.

சடையின் பெயர் என்பதை அடுத்து, உறுப்பின் பெயர் என அச்சுப் பாடம் தொடர்கின்றது. ஏட்டில் சிகையின் பெயர், உச்சியின் பெயர் என்பவை உள. அவை:

“சிமிசிகை அஞ்சிகை சிமிலி சிக்கம் குடுமி”

“நவிரம் சுடிகை சுழியுச்சி யதுநாமம்”

என்பவை.

அச்சு நூல்களை ஏட்டுப்படிசுளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததால் ஏற்படும் பயன்பாடுகளை இத்திவாகரப் பகுதி கொண்டு நாம் எண்ணலாம்.

மேலாய்வு செய்தற்கும் காலந்தொறும் ஏடு கொண்டோரால் சேர்க்கப்பட்டதுண்டு என்பதற்கும், தனி நூலாக்கம் புரியாமல் ஒட்டு நூலாக்கிவிடுதல் உண்டு என்பதற்கும் ஆதலால் தத்தம் கருத்தை முன்னவர் ஏட்டில் ஆவணமாக்குதல் கண்கூடு என்பதற்கும் தெளிவாம் சான்று, இத்திவாகரப் பதிப்பும் கிடைத்த ஏட்டின் ஒப்பீட்டு ஆய்வுமாம் என்க.

2. பழைய உரைகளைப் பதிப்பித்தலின் தேவை

பழைய உரையாசிரியர்கள் மூலநூலாசிரியர்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். அவர்கள் கண்ட உரைகள் மூலநூல்கள் சிதைவுறாமல் காத்துள்ளன. ஆகலின், அவர்கள் அருந்தொண்டை நினைந்து வாழ்த்திப் “பழைய உரைகளைப் பதிப்பித்தலின் தேவை” என்னும் இக்கட்டுரையைப் படைக்கின்றேன்.

பழைய உரைகளைப் பதிப்பித்தலால் உண்டாகும் பயன்கள் மிகப்பல. அவற்றுள் ஒரு பத்தை முன் வைக்கின்றேன்:

1. மூலப்பாடம் கிட்டாத நூலின் மூலத்தைக் கண்டுகொள்ள உதவுதல்.
2. மூலநூலில் பாடவேறுபாடுகள் காட்டுவதுடன், திறமான பாடம் இன்னதெனத் தெளிய உதவுதல்.
3. பாட வேறுபாடுகள் பல்காமல் வரம்பிட்டுக் காத்தல்.
4. தமிழ் நூற்பரப்பை நன்கனம் அறிந்துகொள்ள உதவுதல்.
5. மூலநூற்படியாகக் கிட்டாத நூல்களைப் பெறுதற்கு வாய்த்தல்.

6. படைப்பாளிக்கும் படிப்பாளிக்கும் உண்டாகியுள்ள கால இடைவெளியைச் சுருக்கி நெருங்கச் செய்தல்.
7. மூலத்தின் பொருளைப் பெரிதும் முட்டறவிளங்கச் செய்தல்.
8. உரையாசிரியர்களின் காலத்து, உலகியல் வழக்குகளை அறிந்து கொள்ளச் செய்தல்.
9. மூல நூலாசிரியரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தருதல்.
10. மூலநூற் செம்மை பிறழாமல் காத்தல்.

இவற்றுள் முன்னை ஒன்பதனையும் ஒரோவகையாற் சுருக்கியும், பின்னை ஒன்றை விரித்தும் முறையே காணலாம்.

1. மூலப்பாடம் கிட்டாத நூலின் மூலத்தைக் கண்டுபிடிக்க உதவுதல்:

‘பத்துப்பாட்டுப் பதிப்பு’ என்னும் பகுதியில், பெரும் பேராசிரியர் தென்மொழிக் கலைச்செல்வர் முனைவர் உ. வே. சாமிநாதர் “பத்துப்பாட்டு மூலப் பிரதியையே பாராத நான், சென்னையில் பின்னும் எங்கேனும் வித்துவான்கள் வீடுகளில் ஏடுகள் கிடைக் குமோ என்று விசாரித்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்றும் (என் சரித்திரம் 905), களக்காட்டுத் தெற்குச் சைவ மடத்தில் ஏடுகள் தேடியபோது, “பத்துப்பாட்டு மூலம் முழுவதும் அடங்கிய பழைய பிரதி அங்கே கிடைத்தது. ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினேன். ‘இதற்காக நான் எவ்வளவு அலைந்திருக்கின்றேன்! முன்பே கிடைத்திருந்தால் எவ்வளவு அனுகூலமாக இருந்திருக்கும்! இரண்டாவது பதிப்புக்கு இதை உபயோகித்துக்

கொள்வேன் என்று கூறி அதைப் பெற்றுக் கொண்டேன்” என்றும் (என் சரித்திரம்.938) கூறுவன இம் முதற்குறிப்புக்குத் தக்க சான்றுகளாம்.

2. மூலநூலில் பாடவேறுபாடுகள் காட்டுவதுடன், தீர்மான பாடம் இன்ன தெனத் தெளிய உதவுதல்:

“கொடுவரி வழங்கும்” என்னும் புறப்பாடலின் (135) விளக்கத்தில், “ததைமெல்லொதுக்கின்’ எனவும், ‘வடிநவில் பனுவல்’ எனவும், ‘ஒளிநுடைப் புரவிய’ எனவும் பாடமோதுவாரும் உளர்” என்றும்,

“வடிநவில் பனுவல் புலம்பெயர்ந்திசைப்ப வென்று கொண்டு வடித்தல் பயின்ற பாட்டை இசைதோறும் பெயர்த்து வாசிக்க வென்றுரைப்பாரும் உளர்” என்றும் பாடவேறுபாடுகளும் பிறருரையும் சுட்டுகின்றார் பழைய உரையாசிரியர். இப்பாடங்கள், பிற சுவடிகள் வழியே கிடையாப் பாடங்கள்; இவ்வரையும் கிடையா உரை.

இவ்வாறே “இல்லோர் சொன்மலை’ என்பதற்கு ‘இல்லோர் சொல்லைச் சூடு’மென்றும், ‘எற்புணர்த்த பாலே’ என்றோதி என்னை அவனோடு கூட்டிய விதியே என்றும், ‘வழிநாட்கிரங்கும்’ என்பதற்கு இன்றும் இவனோடு தொடர்ந்த நட்பு இடையுற்றுக் கழியுங்கொல் என்று இரங்கும் என்றும் உரைப்பாரும் உளர்” என்று கூறுதலும் (176) பிறவும் சான்றுகளாம்.

அடியார்க்கு நல்லார் அரும்பத வுரைகாரர் பாடங்கள், சில வெவ்வேறாத லுண்மையும் அப்பதிப்பில் காணலாம். பலபாடங்கள் இருக்கத் தாம் ஒன்றைத் தெரிந்து கொண்டமை, அப்பாடம் சீரி தெனத் தாம் கொண்ட சான்றேயாம்.

3. பாடவேறுபாடுகள் பல்காமல் வரம்பிட்டுக் காத்தல்:

உரைகாணப்பட்ட நூல்களுக்கு அமைந்த பாட வேறுபாடுகளினும் உரைகாணப்படாத நூல்களுக்கு அமைந்த பாடவேறுபாடுகள் பல்கியுள்ளமைக்குச் சான்று பலவேண்டா; கம்பராமாயணம் சாலும்; அதனை மெய்ப்பிக்க அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பொன்று சாலும்; மிதிலைக் காட்சிப் படலம் வரையுள்ள முதற்காண்ட முதற்பகுதிக்கு (720) 306 பக்க அளவுள்ள பாடவேறுபாட்டுப் பட்டியை மட்டும் சுட்டல் சாலும்!

4. தமிழ் நூற்பரப்பை நன்கணம் அறிந்து கொள்ள உதவுதல்:

இதனை நிறுவுதற்கு யாப்பருங்கல விருத்தியுரை ஒன்று போதும். உரையிடையே மேற்கோளாக 115 நூல்கள் காட்டப்பட்டுள்ள (யா.வி. கழகப் பதிப்பு; ஆராய்ச்சி, முன்னுரை பக். 28). இவற்றுள் 78 நூல்கள் அம்மேற்கோள் அளவால் கிடைப்பனவே. யாப்பிலக் கணக் கலைக் களஞ்சியம் போல விளங்கும் அவ்வுரை யால் நாம் இழந்து விட்ட தமிழ் வளங்கள் இவையெனக் கண்டு வருந்தாமல் தீராது.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையை அடுத்து எண்ணத்தக்கது களவியற் காரிகையுரை. அது, அகப்பொருட்கலைக் களஞ்சியமென விளங்கும். நாம் எய்தப் பெறாத அகப் பொருள் நூல்களை யெல்லாம் காட்டி இரங்கவைப்பது.

இவ்வுரைகளன்னவை நமக்கு எய்தாக்கால் தமிழ் நூற் பரப்பு வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந்தன எனத் தோற்றாதாம்.

5. மூலநூற்படியாகக் கிட்டாத நூல்களைப் பெறுதற்கு உதவுதல்:

பாண்டிக்குகை என்பதொரு நூல், இறையனார் களவியலுரையைப் பெற்ற பெரும் பேறெனச் சூட்ட வேண்டியதில்லை. அவ்வரை வழியால் மட்டும் 325 காரிகைகள் கிடைத்துள்ளன. அதன் முன்னுரையில், “இதன்கண் வரும் மேற்கோள் கலித்துறைப் பாடல்கள் ‘பாண்டிக்குகை’ என வழங்கப் பெறுகின்றது. அதனைத் தனி நூலாக்கிப் பொருள் விளக்கத்துடன் விரைவில் வெளியிட முயன்றுள்ளோம்” என்னும் குறிப்புண்மை நூலாக்க நோக்கக் குறிப்பு (1953). திரு. வே. துரைசாமி என்பாரால் 350 பாடல்கள் கண்டு 1957இல் குறிப்புரையுடன் வெளியிடப்பட்டது. அத்தொகுப்பில் இடம்பெறாப் பாடல்கள் மேலும் ஐந்து எனக்குக் கிடைத்துள்ளன. களவியலுரை தந்த தமிழ்வளம் பாண்டிக்குகை எனில் தவறாமா?

‘காக்கைபாடினியம்’ என்னால் உரைவிளக்கத்துடன் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. அக் கொடை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரையின் கொடையே. அவ்வாறே இதுகால், ‘பெரும் பொருள் விளக்கம்’ என்பதொரு நூலும் உரையால் காணப்பட்டு, உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனவழியே என்னால் காணரப்பட்டது. இன்னபல, உரைப்பதிப்பின் பயன் என்க.

6. படைப்பாளிக்கும் படிப்பாளிக்கும் உண்டாகியுள்ள கால இடைவெளியைச் சுருக்கி நெருங்கச் செய்தல்:

அத்துச் சாரியையை விளக்கும் இளம்பூரணர், “அத்தின் அகரம் பிறவுயிரின் முன்னும் கெடுதல் கொள்க. ‘அண்ணாதேரி’ எனவரும்” என்றார். இதனைத் திருவண்ணாமலையகத்து ஏரி எனக்

கருதினார் உளர். ஆனால், 'அண்ணாத்தல்' 'அண்ணாக்கு' 'அண்ணாக்க நீர்குடித்தல்' 'அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு' என்னும் இருவகை வழக்குகளையும் வேர்மூலத்தையும் அறிவார், திருவண்ணாமலையைக் கொள்ளார். அண்ணாத்தேரி என்பது வானம் பார்த்த ஏரி என்னும் இற்றை வழக்கொடு படுத்து இசைத்துக் கொள்வார்.

“சங்கத்தார் நாளில் 'உளறுதல்' என்பது கூந்தலை உலர்த்துதல் என்னும் பொருள் தந்தது. பின்னர் உலறு தலாகத் திரிந்தது. அதனை, “உலற்றத் திற மின்றிப் பயின்றார் ஒருசான்றார் மயிர்நீட்டி உலறி நின்றாரைக் கண்டு ஒருவன், எம் பெருமான் உலறி நின்றீரால் என்றக்கால் வாளாதே உலறினேன் என்னற்க. இது காரணத்தால் உலறினேன் என்க” என்கிறார் இளம் பூரணர். இவ்வாறு மூல நூலின் கால இடைவெளியைச் சுருக்கி அணித்தாக்குதல் உரையாசிரியர் பணியாய்ச் சிறக்கின்றதாம். எட்டா உயரத்தில் இருப்பார்க்கு இடைநின்று பொரு ளெடுத்துத் தருவார் பான்மையது என்க.

7. மூலத்தின் பொருளைப் பெரிதும் முட்டற விளங்கச் செய்தல்:

“கண்ணைக் கெடுப்பான் கவிராயன்; எண்ணி உரைகாரன் ஈவான்” என்பது வழங்குமொழி. கண் என்பது வேற்றுமை உருபு. இவ்வாறு உருபு முதலியவற்றையும் பிறவற்றையும் தொகையறக் கூறுதல் நூலாசிரியர் நெறி. அதனை விரித்து வெளிப்படுத்துதல் உரையாசிரியர் இயல். இறைச்சி, உள்ளுறை, மாட்டு, குறிப்பு, எச்சம் என்றாங்கு வருவனவும், சொல்லணி நயங்களும் உரைவளத்தாலும் உரைத்திறத்தாலும் சிறப்பன என்பது உலகறிந்த செய்தி.

‘பதியெழுவறி’யாமைக்குப் ‘பகையின்மை’ சுட்டலும் (1.19) ‘தீது’ என்பதற்குப் ‘பிறர் நெஞ்சு புகாமைப்’ பொருள் தருதலும் (1.26) ‘இவளை முற்கூறிற்று கதைக்கு நாயகியாகலின்’ என்றும், ‘கண்ணகியை முற்கூறினார், பத்தினியை ஏத்துதல் உட்கோளாகலான்’ என்றும் வருவன (1.29) சிலப்பதிகார உரைப் பேறுகளாம்.

வகைஎழில் வனப்பு, இன்தீங்கிளவி (கலி 17; 24;) வியன்மலை, நெடுவரை (புறம் 116) மின்னீரவெள் வேலவன் (சீவக.21) முல்லையும் பூத்தியோ (புறம்.242) என்பனவற்றுக் கெல்லாம் வரும் உரைநயம் எத்தகு இன்பந் தருவது! “சிற்றியாறு பாய்ந்தாடும்” என்னும் (தொல்காப்பியம் செய். 114; யா. வி. 62) மேற்கோட்பா விற்குப் ‘பெருவல்லம்’ என்னும் ஒருபெயரை இளம் பூரணரும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாரும் சுட்டாக் கால் பொருள் காணவும் கூடுமோ? (யாப்பருங்கல விருத்தி - கழகப் பதிப்புக் காண்க.) பெரிதும் என்றமை யால் சிறிது மயங்குதலும் காணக்கூடியதே. அதனை விரிக்க ஈதிடமன்று.

8. உரையாசிரியர்களின் காலத்து, உலகியல் வழக்குகளை அறிந்து கொள்ளச் செய்தல்:

“விரைவளர் கூந்தல் வரைவளியுளர என்றது, ‘கொண்டைமேற் காற்றடிக்க’ என்பதொரு வழக்குப் பற்றி நின்றது.

என்றதனாற் பயன், பிறிதொன்றால் இடையூறில்லை என்பதாம்” (புறம்.139)

“புறத்துப் போய் விளையாடும் பேதைப்பருவத்துப் பெண் மகளை மாறோகத்தார் இக்காலத்தும் பெண்

மகன் என்று வழங்குப” (தொல்.சொல்.164) எனப் பழைய உரையும், சேனாவரையர் உரையும் உலகியல் வழக்குகளை உரைத்துப் போதல் காணத்தக்கன.

கைக்கிளை என்பதை விளக்கும் உரையாசிரியர், “கை என்பது சிறுமை பற்றி வரும்; அது தத்தம் குறிப்பிற் பொருள் தருவதோர் இடைச்சொல்; கிளை என்பது உறவு; பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு என்ற வாறு. கைக்குடை, கையேடு, கைவாள், கை ஒலியல், கைவாய்க்கால் எனப் பெருமையில்லாத வற்றை வழங்குப வாகலின்” என்கிறார் (பொருள்.1) கை ஒலியலாவது கைத்துணி; கைக்குட்டை என்பதும் அது; துணியைச் சலவை செய்தல் ‘ஒலித்தல்’ எனப் படுதலும்; ‘ஒலியல்’ என்பதற்குத் ‘துணி’ என்னும் பொருளுண்மையும் அறிக; மேலும் கைப்பை, கைக்காசு, கைச்சரக்கு, கைம்மாற்று எனப் பெருகியுள்ள வழக்கையும் கருதுக.

9. மூலநூலாசிரியரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தெரிவித்தல்:

“இந்நூல் யாவராற் செய்யப்பட்டதோ எனின் ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பௌவத்தைக் காரிகை யாக்கித் தமிழ்ப்படுத்திய அருந்தவத்துப் பெருந்தன்மை அமிதசாகரர் என்னும் ஆசிரியராற் செய்யப்பட்டது” என்றும் (யாப்பருங்கலக்காரிகை), உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் என்னும் ஏதமில் மாதவர் என்றும், தண்டலங் கிழவன் தகைவருநேமி எண்டிசை நிறை பெயர் இராசபவித்திரப் பல்லவதரையன்” என்றும் (நன்னூல் மயிலை நாதர்) கூறுவன இவ்வகை சார்ந்தன. மற்றும், தொல்காப்பியர் அகத்தியர் பற்றி நச்சினார்க்

கினியர் தொல்காப்பியத்தின்கண் வரைதல் புனை வெனப் புலப்படுதலின் வரலாறெனக் குறித்தற் கின்றாம்.

10. மூலநூற் செம்மை பிறழாமல் காத்தல்:

சிந்தாமணி 835 ஆம் பாடலின் மூன்றாம் அடி,

“நெட்டிருங் கூந்த லாள்தன் நேர்வளை முன்கை பற்றி”

என்பது. இதற்கு உரைவரையும் நச்சினார்க் கினியர் “நெட்டிருங்குழல்: நெடு, பண்பு, தொகு மொழியாதலிற் புணர்க்கப்படா தாயிற்று” என்றார். ஏட்டில் குழல் என்னும் பாடமுண்மை கண்டு சுட்டுகிறார் வையா புரியார். நச்சினார்க்கினியர் ‘குழல்’ எனப்பாடங் கொண்டமை அறியப் பெறினும் பாடம் ‘கூந்தல்’ என்றே நின்றுவிட்டது! என்கிறார். வேறு சில பாடங்களையும் தமிழ்ச் சுடர்மணிகளில் குறிக்கிறார். அவர் இவ்வாறே 1922 ஆம் பாடலில் அடிமாறிக் கிடந்தது நான்காம் பதிப்பில் (1942) திருத்தப் பட்டது என்றும் குறிக்கிறார். உரையால் மூலநூல் திருத்த முறுவதற்கு இவை சான்று. இனிச் சிலம்பில் சில பாடங்களைக் கருதலாம்.

சிலப்பதிகாரப் புகார்க்காண்டம் 1876இல் சென்னை மாநிலக் கல்லூரி முதன்மைத் தமிழாசிரியர் தி.ந. சீனிவாசராகவரால் வெளியிடப்பட்டது. தி.க. சுப்பராயரால் 1880இல் புகார்க்காண்ட உரைப்பதிப்பு வெளிவந்தது. 1892இல் பெரும் பேராசிரியர் உ.வே. சாமிநாதர் பதிப்பு அடியார்க்கு நல்லார் உரை, அரும் பதவுரை ஆகியவற்றுடன் வெளிவந்தது. இம் முப் பதிப்புகளுக்கும் முன்னர் 1869 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி

மாதம் 18ஆம் நாள் சிலப்பதிகாரப் படி யெடுத்து நிறைந்ததைக் கையொப்பமிட்டுக் கிறித்தவக் கம்பர் எனப்படும் எ.ஆ. கிருட்டிணர் சுட்டியுள்ளார். அவர்தம் படியை அச்சிடப்பட்ட பாடத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த அளவில் உரையாசிரியப் பெருமக்களால் மூலநூற்பாடம் செம்மையுறுதல் தெளிவாகின்றது.

அரங்கேற்று காதை 64, 65 ஆம் அடிகள்:

“இசையோன் பாடிய இசையின் இயற்கை
வந்தது வளர்த்து வருவ தொற்றி”

என்பன. இதில் வரும் வந்தது வளர்த்து என்பதற்கு அரும்பதவுரை: “பாடுகின்ற பண்களுக்குச் சுரம் குறைவுபடாமல் எனப் பொருள் பெறப்படுகின்றது. அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் குறைவு படாமை என்பதே. ‘வளர்த்து’ என்பதற்கு எ.ஆ.கி. படியில் ‘வழா அது’ எனப்பாடம் உள்ளது. இப்பாடம் பொருந்தி நின்றல் வெளிப்படை.

அதே அரங்கேற்று காதையின் 97 ஆம் அடி,

“புண்ணிய நெடுவரைப் போகிய நெடுங்கழை”

என்பது. “பொதியில் வரை முதலான புண்ணிய நெடு வரைப் பக்கங்களில் நெடிதாகி உயர வளர்ந்தமூங்கில்” என்பது அரும்பதவுரை. இதே பொருளையே அடியார்க்கு நல்லாரும் வரைந்தார்.

போகிய நெடுங்கழை என்பதற்கு நெடிதாகி உயரவளர்ந்த மூங்கில் என்பதில் உயர்தல் பொருளுக்கு ஏற்ற சொல்லின்றி இடரொடும் இயைத்துக் கொள்ள நேர்தல் தெளிவு. எ.ஆ.கி. படியில், “புண்ணிய நெடுவரைப் போகியர் நெடுங்கழை” என்று பாட முள்ளது. இதன் பொருத்தம் தெளிவு.

“பேரிசை மன்னர் பெயர்புறத் தெடுத்த
சீரியல் வெண்குடை”

என்பதும் அரங்கேற்று காதையே (114-5).

“பெரிய கீர்த்தியையுடைய அரசர் பொருதுடைந்து
புறங்கொடுத்த வழிப் பறிக்கப்பட்ட அழகிய நற்
கொற்றக் குடை” என்பது அரும் பதவுரை.

“பெரிய புகழையுடைய அரசர் பொருதுடைந்து
புறங்கொடுத்தவழிப் பெற்ற அழகிய இயல்பினை
யுடைய வெண்கொற்றக் குடை” என்பது அடியார்க்கு
நல்லாருரை. ஈருரைகளிலும் ‘புறங்கொடுத்தவழி’
என்னும் செய்தி தெளிவாக உள்ளது. அதற்கு ஏற்ப
எ.ஆ.கி.படியில்,

“பேரிசை மன்னர் பெயர் புறக் கொடுத்த”

என்னும் பாடம் உண்மை செவ்விதில் இயைகின்றது.

அந்திமாலைச் சிறப்புச் செய் காதையில் (11,12)வரும்,

“வலம்படு தானை மன்ன ரில்வழிப்
புலம்பட விறுத்த விருந்தின் மன்னரின்”

என்னும் அடிகளுக்கு அரும்பத உரையில் குறிப்பு
இல்லை, அடியார்க்கு நல்லாருரை இப்பகுதிக்கு
“வெற்றி பொருந்திய தானை மன்னர் இல்லாத
இடமறிந்து அவர்நிலமெல்லாம் கெடும்படி புதிதாக
வந்து விட்ட குறுநில மன்னரைப் போல” என்னும்
பொருள் தருகின்றது. இதில் ‘புலம்பட’ என்பதற்கு
‘நிலமெல்லாம் கெடும்படி’ என்பதே உரை என்பது
விளக்கம். இப்பகுதியின் பாடம் எ.ஆ.கி. படியில்,

“வலம்படு தானை மன்ன ரில்வழிப்
புலங்கெட விறுத்த விருந்தின் மன்னரின்”

என்றுள்ளமை உரையின் உண்மைப்பாடமென உரைக்கின்றது.

ஊர்கூழ் வரிக்கு மேல் அடியார்க்கு நல்லார் உரை கிடைத்திலது. அரும்பதவுரை, நூலின் இறுதிவரை கிடைத்துள்ளது. ஆயினும் அருஞ்சொல்லுரை தானே அது; எளிதாகப் பொருள் தருமென அவர் எண்ணும் சொற்களைத் தள்ளிப் பேரீதல் கண்டுதானே, 'அரும்பதவுரைகாரர்' எனப் பெயர் சூட்டப் பெற்றார். அவர், வாழ்த்துக்காதை வள்ளைப் பாட்டுப் பகுதியில் 'வள்ளை - உலக்கைப்பாட்டு' என்ற அளவில் அமைந்தார். உரையிலாப் பகுதியில் உண்டாம் சிக்கலை மூலப்படியால் தானே நீக்கமுடியும்? அதற்குத் துணை செய்யும் படி ஒன்று வையாபுரியாருக்குக் கிடைத்தது; அதேபோல் ஒருபடி எ.ஆ.சி. அவர்களுக்கும் கிடைத்துள்ளது. அதனைக் கருதுவோம்.

வள்ளை இரண்டாம் பாடல் பாண்டியனின் வேப்பந்தாரை விளம்புகின்றது. மூன்றாம் பாடல் சேரனின் பனந்தோட்டைப் பகர்கின்றது. சோழனது ஆத்தி அல்லது ஆர் முதற்பாட்டில் இருந்திருக்க வேண்டும். போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம் மாபெருந் தானையர் மூவரையும் ஒப்பப்பாடுபவர் அல்லரோ இளங்கோவடிகளார். சோழரை அவர் விடுவித்தாரா? படி எடுத்தவர் பிறழ் எடுத்தாரா?

முதல் வள்ளையின் ஈற்றடி;

“பாவைமார் ஆரிக்கும் பாடலே பாடல்”

என்று அச்சுப்படியில் உள்ளது வேறுபாடங்களும் இல்லை. 25 சுவடிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பதிப்பித்த பதிப்பு அது. ஆனால் அச்சுவடிகளில் கிடையாத ஒருபாடம்,

“பாவைமார் ஆரிரக்கும் பாடலே பாடல்”

என வையாபுரியார் தாம் கண்ட சுவடிப்பாடம் இருத்தலை விளக்கி ‘அகராதி நினைவு’களில் வரைந்தார் (10). அப்பாடம் எ.ஆ.கி. படியிலும் காண வாய்க்கின்றது. உரைவாய்த் திருந்தால் இப்பாடம் இவ்வளவு சிக்கற்படுத்தியிராது என்பது தெளிவு.

சிலப்பதிகார நூற்சிறப்புப் பாயிர வெண்பாவின் முன்னிரண்டடிகள்,

“நீடருங்குன்ற நிழல்காலு மண்டிலத்துக்
கோடுகோ டாய்த் தோன்றும் கொள்கைத்தே”

என்பன. இவ்வடிகளுக்கும் உரையில்லை. நூற் கட்டுரை என்னும் இறுதிப் பகுதியில்,

“ஆடிநன் னிழலின் நீடருங் குன்றம்
காட்டுவார் போற்கருத்து வெளிப்படுத்தி”

என்று வரும் அடிகள் இவ்வடிகளொடு ஒத்து இயலுதல் தெளிவு.

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங்
கடுத்தது காட்டும் முகம்”

என்னும் வள்ளுவம் இவற்றோடு நோக்கத் தக்கது.

இவண், ஆடி முகம்பார்க்கும் கண்ணாடி. தன் முன்னுள்ளது எத்துணைப் பரிய தாயினும் தன்னுள் அடக்கிக் காட்டும் தகையது. அப்பொருள் ‘நிழல் காலும்’ என்பதில் இல்லை. ஏனெனில், கக்குதல், பொழிதல், வடிதல், விடுதல், உமிழ்தல் முதலாம் பொருள்களே காலுதலுக்கு உண்டு. இதன் பாடம் எ.ஆ.கி. படியில் ‘நிழல் காணும்’ என உள்ளது. மேலே காட்டிய காட்டுகள் அனைத்தும் காட்டலும் காணலும்

மாதலைத் தெளியின் 'நிழல் காணும் மண்டிலம்' என்னும் பாடச் செம்மை செவ்விதின் விளங்கும். உரையில்லாமையால் மூலப்படிக்கொண்டே இதனைத் தெளிவிக்க நேர்ந்தது. இல்லாக்கால், அவ்வரையால் இப்பாடம் வெளிப்பட விளங்கியிருக்கும்.

உரைப்பதிப்பின் நலங்கள் இன்னும் மிகப்பலவாம். அது தனி நூலாம் அளவு விரிவும் உடையதாம். ஒவ்வொரு பகுதியும் விரித்தும் எழுதத்தக்கது மாம். நல்லதோர் ஆய்வுப் பொருளைச் சுவடிப் புலம் வழங்கி எண்ண வைத்தற்கும், எழுதி அறிவார் அரங்கில் வைக்க அருளியமைக்கும் நன்றி பெரிதுடையேன்.

3. கழகத்தின் சுவடிப் பதிப்புகள்

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம் ஏறத்தாழ ஈராயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. இவற்றுள் ஒரு சில பழந்தமிழ் நூல்கள் அச்சுப்படி ஏட்டுப்படி கொண்டு ஒப்பிட்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை ஏட்டுச் சுவடியை மூலப்படியாகக் கொண்டு பதிப்பிக்கப் பட்டன அல்ல என்பதை, “கழகம் வெளியிட்ட பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் யாவும் ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொண்டு ஆய்ந்து வெளியிடப் பெற வில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் அவை முன்னமே வெளிவந்துள்ள மூலப்படிகளையும் உரைப்படிகளையும் திருத்தப் பாடங்களையும் புத்துரை விளக்கங்கள் எழுதி வெளியிடப்பட்டவையாகும்” எனமேனாள் கழக ஆட்சியாளர் தாமரைச் செல்வர் வ.சுப்பையா அவர்கள் ‘பதிப்புத் துறையில் பட்டறிவு’ என்னும் தம்கட்டுரையில் சுட்டுகிறார். (செந். செல்: 45:556)

ஆனால், ஏட்டுப் படிகளொடு ஒப்பிட்டுத் திருத்தம் செய்யப்பட்ட பதிப்புகள் சில உண்டு. அவை, தொல் காப்பியம் சேனாவரையம் பேரா.கந்தசாமியார் பதிப்பு; நற்றிணை பின்னத்தூர் நாராயண சாமியார், உரையொடுகூடிய பதிப்பின் மறுபதிப்பு; சூளாமணி பொ.வே. சோமசுந்தரனார், கருப்பக்கிளர் சு.அ. இராம சாமியார் உரைப்பதிப்பு; பதிற்றுப் பத்து உரைவேந்தர்

ஒளவை சு. துரைசாமியார் பதிப்பு; புறநானூறு உரை வேந்தர் ஒளவை சு. துரைசாமியார் பதிப்பு என்பவை அவை.

இவற்றுள் புறநானூற்றுப் பதிப்பு மட்டும் இப்பொழுது ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

புறநானூற்றின் முதற்பதிப்பு பெரும் பேராசிரியர் உ.வே சாமிநாதரால் 1894இல் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அதன் மூன்றாம் பதிப்பு 1935இல் வெளிவந்தது. ஒளவை சு.துரைசாமி அவர்களின் புறநானூற்றுப் பதிப்பு 1947இல் வெளிவந்தது. முன்னிருநூறு பாடல்கள் கொண்ட முதல் தொகுதி அது. பின்னிருநூறு பாடல்களைக் கொண்ட இரண்டாம் தொகுதி 1951இல் வெளிவந்தது. இப்பதிப்புகள் ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொண்டு அச்சுப் படியுடன் ஒப்பிட்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்ட மையால் பெற்ற நலங்கள் பலவாம்.

“பாட்டும் உரையும் ஏட்டுப்பிரதிகள் சிலவற்றோடு ஒப்பு நோக்கப் பெற்றுச் சில திருத்தங்களும் பெற்றுள்ளன” என்பதை முதற்பதிப்பின் பதிப்புரை குறிப்பிடுகின்றது; இரண்டாம் பதிப்பின் பதிப்புரையிலும் அச்செய்தி உண்டு. அப்பதிப்பில் உரையாசிரியர் மூன்றுரைப் பகுதியில் வரும் குறிப்புகள் தம் ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட சுவடி குறித்துச் சொல்லும் செய்தி கருதத்தக்கது.

“ஒருநாள் யான் திரு. டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் வெளியிட்ட புறநானூறு இரண்டாம் பதிப்பு ஒன்றைப் புத்தம் புதிதாக வாங்கிச் சென்றேன். அதனைக் கண்ட (பள்ளியூர் கிருட்டிணசாமி) சேனை நாட்டாரவர்கள் ஒரு செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள். (அரித்துவார

மங்கலம் வா. கோபாலசாமி ரகுநாத) இராசாளியார் அவர்கள்பால் புறநானூற்று ஏடு ஒன்று இருந்ததாகவும் அதனை ஒருகால் தம்மிடம் தந்து திருத்தமாகப் படியெடுக்குமாறு பணித்ததாகவும் அதனைத் தாம் அழகாக எழுதிவைத்திருப்பதாகவும் என்னிடம் சொல்லிச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு அக் கைப்பிரதியையும் காட்டினார். அப்பிரதியையும் அச்சாகி யிருந்த புறநானூற்றையும் ஒப்பு நோக்கியதில் முதற்பகுதியில் வேறுபாடுகள் மிகுதியாகக் காணப்படவில்லை; பின்னர் 200 பாடல்கட்கு மேலுள்ள பகுதிகளை ஒப்பு நோக்கிய போது சில பாட்டுக்களில் அச்சப் பிரதியில் விடுபட்டிருந்த சில அடிகளும், சிலவற்றில் சில திருத்தங்களும் காணப் பெற்றன. அவற்றை மட்டில் அச்சப் பிரதியில் ஆங்காங்கே குறித்துக் கொண்டோம். அவ்வாறு ஒப்பு நோக்கும்பணி 1927 ஆம் ஆண்டு சூன் 27 ஆம் நாள் முடிவுற்றது. ஆயினும் இப்பிரதி திரு. டாக்டர் ஐயரவர்களுக்குக் கிடைக்காது போனதுபற்றி என்மனத்தில் ஐயமொன்று ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

பின்பொருகால் எனக்கு இளமையில் தமிழறிவுறுத்திய ஆசிரியரும் திண்டிவனம் ஏ.ஏ.எம். உயர்நிலைப்பள்ளியில் தமிழாசிரியராய் இருந்தவருமான சீர்காழி திரு. கோவிந்தசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் வைத்திருந்த ஐங்குறுநூற்றுக் கையெழுத்துப் படியையும் அச்சாகி வெளிப்பட்டிருந்த ஐங்குறு நூற்றையும் ஒப்பு நோக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். அப்போது அச்சப்பிரதியில் காணப்படாத சிலவேறுபாடுகள் கிடைத்தன. அதனால், டாக்டர் திரு. ஐயரவர்களுடைய முயற்சிக்கும் அகப்படாத நிலையில் ஏடுகள் பல தமிழ்நாட்

டில் உள்ளன என்று ஐயம் தெளிந்தேன். இத் தெளிவால் பழைய ஏடுகளைத் தேடுவதில் வேட்கை யொன்று என் உள்ளத்தே கிளர்ந்தெழுவதாயிற்று. என் முயற்சியின் திண்மை கண்ட நல்லறிஞர் சிலருடைய துணையால் பதிற்றுப்பத்து நற்றிணை ஆகிய இவற்றின் ஏடுகள் கிடைக்கப் பெற்றுப் புதிய பாட வேறுபாடு களும் திருத்தங்களும் கண்டு இன்புற்றேன் என்பது ஓளவை முன்னுரை புறம் 2.

புறநானூறு : உ.வே.சா. பதிப்பும், ஓளவை பதிப்பும் ஒப்பீடு

புறநானூற்றுப் பதிப்புடன் ஏட்டுச் சுவடியை ஒப்பிட்டு உரைவேந்தர் ஓளவை அவர்கள் ஆய்வு செய்தமையால் புறநானூற்றின் இரண்டாம் பகுதி இருநூறு பாடல்களுள் 43 பாடல்களில் சிறிதும் பெரிதுமான விடுபாட்டுப் பகுதிகள் நிரம்பியுள்ளன. செப்பங்கள் பல கிடைத்துள்ளன. இவற்றை ஆய்ந்தால் ஏற்படும் பயன்கள் வருமாறு:

1. பாடல் முழுமையாக நிரம்புவன
2. அடி நிரம்புவன
3. சீர் நிரம்புவன
4. சொற்சிதைவு நீங்குவன
5. பாடினோர் பெயர் கிடைப்பன
6. பாடப்பட்டோர் பெயர் கிடைப்பன
7. திணை, துறை கிடைப்பன
8. செவ்விய பாடம் வாய்ப்பன
9. பெயர்கள் திருத்தம் பெறுவன
10. மேலாய்வுக்குரியன

எனப் பகுத்துப் பார்க்க வாய்க்கின்றன.

1. பாடல் முழுமையாக நிரம்புவன :

249, 337, 346, 357, 362, 370, 377, 379, 391, 393 ஆகிய பத்துப் பாடல்களும் சிறிதும் பெரிதுமாய் விடுபாடு நிரம்பி முழுமை பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் ஒரோ ஒரு சொற்சிதைவு நீங்குதலால் முழுமை பெறுதல் : 'லரி' - 'வார' (249)

முதல் ஓரடி கிடைத்தலால் முழுமை பெறுதல்.

“வள்ளியோர்க் காணா துய்திறனுள்ளி” (370)

2. அடி நிரம்புவன :

அடி ஒன்றோ பலவோ பாடல் முழுமையாக நிரம்பாதனவாய் நிரம்புதலும் அவற்றுள் கிடந்த சிதைவு நீங்கி நிரம்புதலும் அறிய வாய்க்கின்றன.

283ஆம் பாடலின் மூன்று முதல் ஐந்தாம் அடிவரை,

“பெளவ வுறையள வா...வி மயக்கி

மாறுகொண் முதலை யொறு டீழ்மாறு பெயரும்

அழும்பிலன டாங்கா றகையு மென்றும்(?)”

என்பது உ.வே.சா. பதிப்பு.

“பெறாஅ வுறையரா வராஅலின் மயங்கி

மாறுகொண் முதலையொ டீழ்மாறு பெயரும்

அழும்பில னடங்கான் றகையு மென்னும்”

என்பது ஒளவை பதிப்பு.

3. சீர் நிரம்புவன :

ஒரோ ஒரு சீர் விடுபாடு நிரம்புதலால் பாடல் முழுமை பெறுதல் (379)

உ.வே.சா. பதிப்பு :ர வந்த

ஒளவை பதிப்பு : “நசைதர வந்த”

4. சொற்சிகைவு நீங்குவன :

மூன்றடிகளின் அமைப்பு மாற்றமும் சிகைவு நீக்கமும் கிடைப்பதால் முழுமை பெறுதல் (337).

உ.வே.சா :

“கவிகை மண்ணாள் செல்வ ராயினும்
வாள்வலத் தொழியப் பாடிச் சென்றாஅர்
வர றொக மலர”

ஒளவை :

“மண்ணாள் செல்வ ராயினு மெண்ணார்
கவிகை வாள்வயத் தொழியப் பாணரிற்
பாடிச் சென்றார் வரல்தோ றகமலர்பு”

5. பாடினோர் பெயர் கிடைப்பன :

எ-டு : “அணித்தழை நுடங்க” என்னும் 340ஆம் பாடலைப் பாடியவர் பெயரில், ‘அ’ என்னும் ஓர் எழுத்து மட்டுமே உ.வே.சா. பதிப்பில் அறியமுடிந்தது. அஃது ஒளவை பதிப்பில் ‘அள்ளார் நன்முல்லையார்’ என அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

காரெதி ருருமின் என்னும் 361ஆம் பாடலைப் பாடியவர் பெயர் ‘.....னார்’ என உ.வே.சா. பதிப்பில் உள்ளது. ஒளவை பதிப்பில் அப்பெயர் ‘கயமனார்’ என விளக்கம் பெற்றது. இவை புலவர் வரலாற்றுக் கருவிகளாம்.

6. பாட்பாட்டோர் பெயர் நிரம்புவன :

எ-டு : 384ஆம் பாடலின் பத்தாம் அடியின் முன் இரு சீர்கள் இன்றிப் பின் இரு சீர்கள் ‘துணையேம் பெரும’ என்று அமைந்தது உ.வே.சா. பதிப்பு. அது, ஒளவை பதிப்பில், “கரும்பன் ஊரன் கிணையேம் பெரும” என

நிரம்பிப் பாடமும் செவ்வையுற்று, பாடப்பட்டோன் பெயரும் விளங்கிற்று. துணையேம், கிணையேம் என விளங்காக்கால் பண்பாட்டுச் சிதைவாக்கல் கண்கூடு.

388ஆம் புறப்பாடலின் நான்காம் அடியின் முதல் முச்சீர்களும் இல்லனவாய் நான்காம் சீர் 'பொருந்தித்' என உ.வே.சா. பதிப்பு அமைகிறது.

ஒளவை பதிப்பு,

“சிறுகுடி கிழா அன் பண்ணற் பொருந்தித்” என விளக்கம் தருகின்றது. கரும்பன் ஊரன், பண்ணன் என்பார் தனியாய்வுக்கும், வரலாற்று விளக்கத்திற்கும் மிகப் பயன்பாடு உடையவை என்பது வெள்ளிடை.

7. திணை துறை கிடைப்பன :

355ஆம் பாடலின் திணையும் துறையும் உ.வே.சா. பதிப்பில் வாய்க்கவில்லை. ஒளவை பதிப்பில் திணையும் துறையும் அவை என்றும் செய்தி கிட்டுதலால், 'காஞ்சித் திணை' எனவும், 'மகட்பாற் காஞ்சித்துறை' எனவும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

357ஆம் பாடலின் துறை உ.வே.சா. பதிப்பில் இடம் பெறவில்லை. ஒளவை பதிப்பில் அத்துறை 'மறக் காஞ்சி' என அறிய வாய்க்கின்றது.

திணை துறை பொருள் விளக்கத்திற்கு முதன்மை யானவை என்பது தெளிவு.

8. செவ்விய பாடம் கிட்டுவன :

383ஆம் பாடலின் 19ஆம் அடி,

“நரைமுக ஊகமொடுகளும் சென....”

என்று உ.வே.சா. பதிப்பில் உள்ளது. இறுதிச்சீர்ச் சிதைவு நீக்கம் ஒளவை பதிப்பால் அடைய வாய்க்கின்றது. அது,

“நரைமுக ஊகமொடுகளும் வரையமல்”

என்பது.

393 ஆம் பாடலின் எட்டாம் அடியின் முதல் இரண்டு சீர்கள், ‘கவக மெல்லாம்’ என்றுள. ஒளவை பதிப்பில், அவை, ‘உலக மெல்லாம்’ என்பதை அறிய முடிகின்றது.

அதே பாடலின் 22 ஆம் அடி,

“கோடை யாயினும் கோடி”

என்பது உ.வே.சா. பதிப்பு. ஒளவை பதிப்போ,

“கோடை யாயினும் கோடா வொழுக்கத்துக் காவிரி”

என நிரம்பிச் செவ்விய பாடமும் பெறுகின்றது.

398 ஆம் பாடல் 7 ஆம் அடி,

உ.வே.சா. பதிப்பில்,

“பரிசிலர் விசையெ” என்பது.

ஒளவை பதிப்பில், அது,

“பரிசிலர் வரையா விரைசெய் பந்தர்”

என நிரம்பிச் செவ்விய பாடமும் பெறுகின்றது.

399 ஆம் பாடலின் 23 ஆம் அடி,

உ.வே.சா. பதிப்பில்,

“வள்பரிந்து கிடந்த..... மணக்க” என்பது.

ஒளவை பதிப்பில்,

“வள்பரிந்து கிடந்த வென் றெண்கண் மாக்கிளை”

எனச் செவ்வையுற்று நிரம்புகின்றது.

9. பெயர்கள் செம்மைப்படுவன :

298ஆம் பாடலைப் பாடியவர் ஆலியார் என்றும், ஆனியார், ஆலியார் என்பவை பாட வேறுபாடுகள் என்றும் உ.வே.சா. பதிப்பில் உள்ளது.

இவற்றுள் ஆலியார் என்பதே செவ்விய பாடம் என்பது ஒளவை பதிப்பால் புலப்படுகின்றது.

ஆலியார் என்னும் இச்சான்றோர், திருவாவி நன்குடியில் இருந்து ஆட்சி புரிந்த வேளிர் குடியினர். இந்த ஆலியர் வழியினர் பிற்காலத்தே நன்குடி வேளாளர் என்றாகித் தென்பாண்டியில் வாழ்வாராயினர் என்றும்,

ஆலியார் என்றும் பாடவேறுபாடுண்டு. அதுவே பாடமாயின் அவர் ஆலி என்னும் சோழ நாட்டு ஊரினர் எனக் கோடல் வேண்டும். பல்லவர் காலத்தே திருமால் அடியாராகச் சிறப்புற்றிருந்த திருமங்கை மன்னர் ஆலி என்னும் ஊரினர் ஆவார்; அவரைத் திருவாலி நாடர் என்றும் வழங்கினர். இத்திருவாலி சோழ நாட்டில் சீர்காழியில் இருந்து திருவெண்காட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் உள்ளது என விளக்கம் செய்கிறது அது.

249ஆம் பாடல் பாடியவர் பெயர், உ.வே.சா. பதிப்பில்..... தும்பி சொகினனார் என்றும், பாட வேறுபாடு தும்பிசேர் கீரனார் என்றும் உள்ளன.

ஒளவை பதிப்பில், அப்பாடல் பாடியவர், 'தும்பைச் சொகினனார்' என அறிய வருகின்றது.

“தும்பை யென்பது இவரது ஊர் எனவும், சொகினன் என்பது இவரது பெயரெனவும் கொள்க.

தும்பையூர், தொண்டை நாட்டுப் பையூர் இளங்கோட்டத்துப் பட்டைய நாட்டுத் தும்பையூர் (Nel. Ins. Sular. 15) என்றும் திருவேங்கடத்துக்கு அண்மையிலுள்ள திருச்சொகினூர் (திருச்சானூர் A.R. No. 452 of 1924) சொகினூர் என்றிருந்து திருச்சொகினூர் என மருவி யிருக்க வேண்டும் என்றும், எனவே இச்சான்றோர் தொண்டை நாட்டுச் சான்றோருள் ஒருவராம் என்றும் தெளிவிக்கிறார். “சொகினன் - சொகினம் (நிமித்தம்) கூறுபவன். சொகினம் பிற்காலத்தே சகுனம் என மருவி விட்டது” என்றும் கூறுகிறார். இப் பெயராய்வு பேராய்வாகச் சிறந்து பயன்படுவதை, குறுந்தொகைப் பதிப்பு, நற்றிணைப் பதிப்பு, சங்க இலக்கியப் பதிப்பு, புலவர் வரலாறு என்பவற்றின் வழியாக அறியமுடியும்.

10. மேலாய்வுக்குரியன :

புறம் 34 ஆம் பாடல்,

“ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கில் கழுவாயு முளவென”

உ.வே.சா. பதிப்பில் உள்ளது.

இப்பாடலின் மூன்றாம் அடியில் பாடவேறு எதுவும் காட்டப்படவில்லை. குறிப்புரையில், “இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டவற்றை, பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தலாவது ஆன்முலை அறுத்தலும் மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தலும் பார்ப்பார்த் தப்புதலு முதலிய பாதகங்களைச் செய்தல் (குறள். 110) என உரைநடையில் அமைத்தனர் பரிமேலழகர்” என்று வரையப்பட்டுள்ளது.

ஒளவை பதிப்பில், 'பார்ப்பார்த் தப்பிய' என்பது குரவர்த் தப்பிய எனப் பாடம் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இப்பாடம் பற்றி, "குரவர்த் தப்பிய என்பது பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கு மெனத் திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. இத்திருத்தம் பரிமேலழகர் காலத்தேயே செய்யப்பட்டுள்ளதென்பது திருக்குறள் உரையால் காணப்படுகிறது" என்கிறார்.

ஒரு சுவடியின் சான்று இல்லாமல் ஒருவர் திருத்தம் செய்தார் எனின், மூலப்பாடம் இன்னதெனக் காட்டி, அதனைத் திருத்தியமையை உரையிலோ ஆய்விலோ காட்டலே உரைமுறைமையும், மூலப்பாதுகாப்புமாம். ஒருவர் திருத்தினார் எனக் கொண்டு சுவடிச் சான்று இல்லாமல் நாம் அவர் திருத்தியதைத் திருத்துதல் அவர் செய்தது போலவே நாம் செய்வதும் அறமாகாததே யாம் என்பது இதன் மேலாய்வாம்.

ஆனால் உண்மை என்ன?

புறநானூற்றுச் சுவடி நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் கைவயம் இருந்திருக்கிறது. அச்சுவடியில்,

"குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்"

என்றே பாடமும் இருந்துள்ளது. அப்பாடத்தை அவர் தமிழுலகறிய வெளிப்படுத்தவும் செய்தார்.

இராமநாதபுரம் அமைச்சரும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் கண்ட பாண்டித்துரையார் தந்தையாரும் ஆகிய பொன்னுசாமி அவர்கள் வேண்டலால் பதிப்பித்த திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரையில், "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்" என்னும் குறளின் அடிக்குறிப்பில், பரிமேலழகர் எழுதிய 'பார்ப்பார்த் தப்பிய' என்பதன் திருத்தமாக ஏட்டுச் சுவடியில் காணும் பாடம்

இது எனக் 'குரவர்த் தப்பிய' என்றிருப்பதைக் குறித்துள்ளார். ஆதலால் அப்பாடம் சுவடிப் பாடமே என்பது தெளிவாகும்.

மேலும் அவ்வரைப் பதிப்புக்குத் திரிசிரபுரம் பெரும் பாவலர் மீனாட்சி சுந்தரரும், அவர்தம் தலைமை மாணவரும் உ.வே.சா. அவர்களுக்குக் குடந்தையில் தாம் கொண்டிருந்த தமிழ்ப் பேராசிரியப் பொறுப்பு வாய்க்க முன்னின்றவரும் ஆகிய பூவாளுர் தியாக ராசரும் சிறப்புப் பாயிரம் பாடித் தந்துள்ளார். அப்படியில் அத்திருத்தம் இருக்கக் காணும் வாய்ப்புக் கையில் இருந்தும் அப்பதிப்புக்குப் பின்னே தம் புறநானூற்றுப் பதிப்பு வெளிவந்தும், ஆறுமுகநாவலர் ஏடு தம் பதிப்புக்கு வாய்த்த ஏடுகளுள் ஒன்றாக இருந்திருந்தும் பாடவேறுபாடாகக் கூடக் குறியாமையே மேலாய்வுக்கு உரியதாம். இன்னவைக்கும் அச்சிட்ட நூல்களை வாய்க்கும் ஏட்டுப்படிகளுடன் ஒப்பிடுதல் பயனைத் தெளிவிக்கும்.

ஒளவையின், புறநானூற்று உரைக்கு அணிந்துரை வழங்கிய முனைவர் அ. சிதம்பரநாதனார், "இவ்விளக்க வுரையாசிரியர் சங்கப் புலவர் பெயர்களுட் சிலவற்றை உய்த்துணர்ந்தும் பாடவேறுபாடு கண்டும் திருத்தியுள்ளார். அவற்றுள் சில பின்வருவன :

கருங்குழலாதனார் - கருங்குளவாதனார் (புறம். 221)

ஆடுதுறை மாசாத்தனார் - ஆவடுதுறைமாசாத்தனார் (புறம். 227)

தும்பிசொகினனார் - தும்பைச் சொகினனார் (புறம். 249)

மாற்பித்தியார் - மாரிப்பித்தியார் (புறம் 252)

குளம்பாதாயனார் - குளம்பந்தாயனார் (புறம். 253)

வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் - வெறிபாடிய
காமக்காணியார் (புறம். 271)

அடைநெடுங்கல்வியார் - அண்டர்நடுங்கல்லினார்
(புறம் 283)

நெடுங்கழுத்துப்பரணர் - நெடுங்களத்துப்பரணர்
(புறம். 291)

வெள்ளைமாளர் - வெள்ளைமாறனார் (புறம். 296)

ஆலியார் - ஆவியார் (புறம் 298)

- இவை அறிஞர்கள் ஆய்தற்குரியன.

என்பது அது.

அச்சிட்ட பழைய நூல்களை வாய்க்கும் ஏடுக
ளுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்பதால் ஏற்படும் பயனை
வலியுறுத்தவே இத்தகைய ஆய்வுகள் வேண்டப்படு
கின்றன என்க.

4. மறைந்த நூல்களைப் பதிப்பித்தல்

“வெண்ணிலா விளையாட்டு” என்னும் பெயரால் 1952இல் ஒரு நெடும்பாடல் இயற்றினேன். அதில், கடலுக்கு ஒருபெயர் சூட்டினேன். அஃது ‘ஏடு தின்னி’ என்பது.

யா.வி. பதிப்பு:

என் நெஞ்சத்தின் ஆழத்துள் ஆழமாகக் ‘கொடுங்கடல்’ கொண்ட செய்தியும், ‘வாரணங் கொண்ட தந்தோ’ என்னும் இரங்கலும், படிந்து கிடந்தன. அவற்றுக்கு மூலத் தூண்டலாக அடியார்க்கு நல்லாருரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, களவியற் காரிகையுரை, புறத்திரட்டு என்பன அமைந்தன. இவற்றையெல்லாம் உணர்வுடையார் ஒருங்கே கண்டு கொள்ளுமாறு மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் தொகுத்தளித்த ‘மறைந்துபோன தமிழ்நூல்கள்’ என்னும் நூல் பேரசைவு அசைத்தது. இந்நிலையில் ‘யாப்பருங்கல விருத்தி’யைச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்காகப் பதிப்பிக்கும் பொறுப்பை யான் மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. அது 1973ஆம் ஆண்டு. அப்பதிப்பின் வழியாக ஏற்பட்ட - ஏற்பட்டு வருகின்ற - நல்ங்கள் எண்ணற்றன.

மேற்கோள் நூற்பாத் தொகுப்பு:

96 நூற்பாக்களைக் கொண்ட யாப்பருங்கலத்திற்கு, அதன் விருத்தியுடையார் தொல்காப்பியம், அவிநயம்,

காக்கை பாடினியம், சிறுகாக்கை பாடினியம், பல்காயம், நற்றத்தம், சங்கயாப்பு, மயேச்சுரம் முதலிய இலக்கண நூல்களிலிருந்து 1034 நூற்பாக்களை மேற்கோள் காட்டி விளக்கியுள்ளார். அம்மேற்கோள் நூற்பாக்களின் அருமையும் பெருமையும் உணர்ந்து அவற்றை அடைவு செய்யவேண்டும் எனவுட்கொண்டேன். அப்பணி முடித்த பின்னர்த், தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களிலும் சிலப்பதிகாரம் முதலிய இலக்கிய நூல்களிலும் உரையாசிரியர்களால் எடுத்தாளப்பெற்றுள்ள மேற்கோள் நூற்பாக்களையும் தொகுத்தேன். ஆகச் சிதறிக் கிடந்த இலக்கண மேற்கோள் நூற்பாக்கள் மட்டும் ஈராயிரத்தைத் தாண்டியிருக்கக்கண்டு கழிபேருவகையுற்றேன். அவற்றைப் பொருள் வகையால் அகரவரிசைப்படுத்தி “மேற்கோள் விளக்க நூற்பா அகர வரிசை” என்னும் பெயருடன் தனி நூலாக அமைத்துக்கொண்டேன்.

பின்னர்த் தெள்ளிதின் ஆசிரியர் பெயர் புலப்படும் நூற்பாக்களைத் தனித்தனி ஆசிரியர் பெயரால் அடைவு செய்து பார்க்கும் ஆர்வம் மீதூர்ந்தது. அவ்வகையில் அப்பொழுது காக்கை பாடினியத்தை யும் அவிநயத்தையும் அடைவு செய்தேன். காக்கை பாடினிய அடைவும் உரையாக்கமுமே என்னுள் முந்து நின்றன.

காக்கை பாடினிய அடைவு:

காக்கை பாடினியார் நூற்பாக்களை ஒழுங்குறுத்திப் பார்த்த அளவில், அவர் யாப்பிலக்கணம் மட்டுமே செய்தார் என்பது புலப்பட்டது. அவர் பாக்களை யாப்பிலக்கண முறைவைப்பாகிய எழுத்து, அசை, சீர்,

தளை, அடி, தொடை, பா, இனம், ஒழிபு என்னும் முறையில் பகுத்துப் பார்வையிட்டேன். அந்நிலையில் யாப்பிலக்கணச் செய்திகள் எனப்படுவனவற்றுள் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலவற்றைத் தவிர அனைத்துப் பகுதி நூற்பாக்களும் அமைந்து கிடக்கக் கண்டு அளப்பரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தேன். என் ஆய்வுப் பார்வையில் என்னையறியாத இன்பம் எனக்கே உளதாகிப் பூரித்து நூலாக்கப் பணியில் புகுந்தேன்.

விடுபாடு நீர்ப்புதல்:

தொடைகளுள் சிலவற்றுக்கும், நேரிசை ஆசிரியப்பா, ஆசிரியத் தாழிசை, குறட்டாழிசை முதலியவற்றுக்கும் மட்டுமே காக்கை பாடினியார் நூற்பாக்கள் கிடைத்தில. அல்லது, அவர் நூற்பாக்கள் கிடைத்தும் அவர் நூற்பாக்களெனத் திட்டவட்டமாகப் பெயர் அறிந்து கொள்ள வாய்க்க வில்லை. அதனால்,

“முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி

அவர்மொழியும்

பொன்னேபோல் போற்றுவம்”

என்னும் தொன்னெறிப்படி உரைமேற்கோளாக அமைத்துக் கோடல் சாலும் எனத் துணிந்தேன். அவ்வகையில் சிறுகாக்கை பாடினியார்க்கு முதன்மை இடம் தந்து நான்கு நூற்பாக்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. எஞ்சியவற்றுக்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், அவிநயனார் முதலியோர் நூற்பாக்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட நூற்பாக்கள் 13. அவற்றின் அடிகள் 17. அவை உரைமேற்கோள் நூற்பாக்கள் என்பதை அவ்வவிடத்துக் காட்டி ஆசிரியர் பெயரும் ஆங்காங்குத் தரப்பட்டன.

நூற்கொள்கை வரையறை:

காக்கை பாடினியார் நூற்பாக்கள் தொல்காப்பிய இளம்பூரணருரை, பேராசிரியருரை, சேனாவரையருரை, நச்சினார்க்கினியருரை ஆகியவற்றிலும் நன்னூல் மயிலை நாதருரை, இறையனார் களவியலுரை, வீரசோழியவுரை ஆகியவற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ள. யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை, யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை ஆகிய இரண்டனுள்ளும் மிகப் பலவாக இடம் பெற்றுள்ள. ஒரு நூற்பா காக்கை பாடினியார் பெயரால் இருக்கலாம்! பெயரால் இருப்பவை எல்லாம், அவர் நூற்பாக்களெனக் கொள்ளமுடியாமையும் உண்டாயிற்று. அதனை நீக்குதற்குக் காக்கை பாடினியார் கொள்கைகளைத் தெளிவு செய்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாயிற்று.

நேரசை - தனியசை:

“வெண்சீர் இறுதியின் நேரசை பின்வரின்
வெண்சீர் வெண்டளை ஆகும் என்ப”

என்னும் நூற்பா டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதர் நூல் நிலையக் காரிகைப் பதிப்பிலும், பெரும்புலவர் மே.வீ. வேணுகோபாலர் பதிப்பிலும் காக்கைபாடினியார் நூற்பா எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. காக்கை பாடினியார் மதம் நேரசையைத் ‘தனியசை’ என்றும் நிரையசையை ‘இணையசை’ என்றும் கொள்வது. ஆகலின், நேரசை என்னும் ஆட்சியுடைய இந்நூற்பா, காக்கை பாடினியம் சார்ந்த தன்று என விலக்குதற்கு முடிந்தது. அம்முடிவு சரியானதே என்பதை மெய்ப்பிப்பதுபோல், கழகப் பதிப்பிலும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பிலும் அந்நூற்பா இடம் பெறவில்லை. அதனால் எடுத்த முடிவு உறுதியாயிற்று.

ஒரு யொருளுக்கு இருநூற்பா:

இனியொரு புதுவகைச் சிக்கல், செந்தொடை என்பதற்கு இரண்டு நூற்பாக்கள் கிடைக்கின்றன. அவ்விரண்டும் காக்கை பாடினியார் பெயரால் சில நூல்களிலும் வேறு பெயரால் சில நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள. இவற்றைத் தெளிந்து ஒன்றைத் தேர்வது பொறுப்புடனும் பொறுமையுடனும் செய்யத் தக்கதாம்.

“அசையினும் சீரினும் இசையினும் எல்லாம்
இசையா தாவது செந்தொடை தானே”

என்பது காக்கை பாடினிய நூற்பாவெனக் கழகப் பதிப்பு, உ.வே.சா. நூல் நிலையப் பதிப்பு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு ஆகியவை காட்டுகின்றன. கையனார், பல்காயனார் என்னும் பாட வேறுபாடுகளையும் காட்டுகின்றது நூல் நிலையப் பதிப்பு. கையனார் நூற்பாவென மே.வீ.வே. பதிப்புக் காட்டுகின்றது. இவை இவ்வாறிருக்க யாப்பருங்கல விருத்தி இதனைப் பல்காயனார் நூற்பா என்று காட்டுவதுடன், இந்நூற்பா அமைந்துள்ள இடத்திலேயே,

“செம்பகை அல்லா மரபினதாம் தம்முள்
ஒன்றா நிலையது செந்தொடை யாகும்”

என்னும் நூற்பாவைக் காக்கை பாடினியார் பெயரால் காட்டுகின்றது. ஆதலால், முன்னது காக்கை பாடினியம் சார்ந்ததன்று என்று தள்ளவும், பின்னது காக்கை பாடினியம் சார்ந்ததென்று கொள்ளவும் அவ்வரை உதவியதாம். அதுதானே இரண்டு நூற்பாக்களையும் காட்டி இருவர் பெயரையும் கூறுகின்றது.

இவ்வாறே 'இன்னிசை வெண்பா'வின் இலக்கணத்தைக் கூறும் நூற்பாக்கள் இரண்டு காக்கை பாடினியார் பெயரால் சுட்டப் பெறுவதை ஆய்ந்து "தனிச்சொல் தழுவலாகி" என்னும் நூற்பாவே அவர் நூற்பா வெனக் கொள்ளப்பட்டது. அதற்குத் துணையாயமைந்ததும் யாப்பருங்கல விருத்தியேயாம்.

உரைமரபு:

காக்கை பாடினியத்திற்கு இயன்ற வகையான் உரையெழுதுதல் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உண்டாயிற்று. பழைய நூலாகலின் பழமரபு போற்றுதல் வேண்டும் என்பதும் எழுந்தது. அதனால் அவ்வுரை இயங்குமாற்றைத் திட்டப்படுத்திக் கொண்டேன். அது வருமாறு:

1. "இந்நூற்பா என்ன கூறிற்றோ?" எனின், "இன்னது கூறிற்று" என்று நூற்பா நுதல் பொருளும், 2. பின்னர் நூற்பாவின் பிண்டப் பொருளும், 3. அதன்பின்னே ஆராய்ச்சியுரை, 4. குறிப்புரை, 5. விளக்கவுரை, 6. எடுத்துக்காட்டு ஆகியனவும் முறையே அமைக்கப்பட்டன.

'இவ்வாறு கூறியமையால் இது பெற்றாம்' என்றும், 'இவ்வாறு கூறாக்கால் இவ்வாறாம்' என்றும், 'இவ்வாறு கூறினும் அமையுமாக இவ்வாறு கூறியது இது பெறுதற்கு' என்றும், 'இதற்கும் இதற்கும் இவ்வேற்றுமை' என்றும், இவ்விலக்கணத்தை இவரிவர் இவ்விவ்வாறு கூறினார்' என்றும் 'இவ்வாறு கூறவேண்டியதென்னை?' என்றும், 'பெயர் கூறுமாற்றானே இலக்கணமும் கூறினார்' என்றும், 'நூற்பாவிளேயே இவ்விலக்கணம் அமைய வைத்தார்' என்றும், 'இதனால் இதனைக் கூறாராயினார்' என்றும்,

‘இந்நூற்பாவை இவ்வாறியைக்க வேண்டும்’ என்றும், ‘இதனை இவ்வாறு கொண்டு கூட்ட வேண்டும்’ என்றும், ‘இதனை மேலே கூறினாம்’ என்றும், ‘இதனை முன்னே கூறுவாம்’ என்றும், ‘இது தொல்லாசிரியர் நெறியாம்’ என்றும், ‘இஃதிவர் மதமாம்’ என்றும், ‘இதனால் தழுவி உரைத்தாம்’ என்றும் அவ்வரை இயங்குவதாயிற்று.

எடுத்துக்காட்டு நிரப்புதல்:

‘இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்’ முன்னை மரபு; ஆனால், இலக்கணம் கண்டதற்கு இலக்கியம் படைத்தலும் பின்னை மரபாக அமைந்து விட்டமையால் உரையாசிரியர்கள் பேரிடர்ப்பட்டிருப்பர் என்னும் எண்ணம் எடுத்துக்காட்டு அமைக்குங்கால் தோன்றியது.

வல்லினமோனைக்கு ‘கயலேர் உண்கண்’ என்னும் பாடல் யாப்பருங்கலவிருத்தி வழியால் கிடைத்தது. ஆனால், மெல்லின இடையின மோனைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுக்கிட்டவில்லை. வாளா விடவும் மனமில்லை. ஆகலின்,

“ஞயம்பட உரைக்கும் நாவினர் என்றும்
நலிதுயர்க் காட்பட லின்றி
மாண்பயன் எய்தி வாழ்குவர் இனிதே”

என மெல்லின மோனைக்கும்,

“வாழைக் கழகு வளமுற நீள்குலை
யாழுக் கழசிசை யாம்”

என இடையின மோனைக்கும் புதிது யாத்தமைக்கப் பெற்றன. விளக்கமும் எழுதியாகும் நிலையும் உண்டாயிற்று:

“வல்லின மோனைக்கு நான்கு எழுத்துக்கள் (க,ச,த,ப) அமைந்த பாட்டைக் காட்டினாராக, மெல்லினத்திற்கு மூன்று எழுத்துகளாலும் (ஞ, ந, ம) இடையினத்திற்கு இரண்டு எழுத்துகளாலும் (வா, யா) சான்றுகாட்டிய தென்னை எனின், மெல்லினத்துள் ஞ, ந, ம என்னும் மூன்றும், இடையினத்துள் ய,வ, என்னும் இரண்டும் அல்லா எழுத்துகள் மொழி முதலாகா வாகலின் இவ்வாறு காட்டினாம் என்க. ‘ங’ கரம் மொழி முதல் வாராதோ எனின், ‘ஙனம்’ என்னும் ஓரிடத்தன்றி வாராதாகலின் விடுத்தாம்” என்பது அவ்விளக்கம். இவ்வாறே அளபெடைத் தொடைக்குச் சில எடுத்துக்காட்டுப் பாக்கள் யாக்கவேண்டியது நேர்ந்தது. அப்பொழுதுதான், பண்டை உரையாசிரியர்கள் பலரும் பாவன்மை மிக்கோராகவும் விளங்கியிருப்பர் என்பது புலப்பாடாயிற்று.

பழநூற்பயிற்சி நலம்:

உறுப்பியல் செய்யுளியல் பொதுவியல் என மூவியல்களாகப் பகுத்துக் கொள்வதற்கும், அவற்றின் உட்பிரிவுகளை வகுத்துக் கொள்வதற்கும், நூற்பாக்களை முறையாய் அடைவறுத்திக் கொள்வதற்கும், சிற்றுரை வரைதற்கும் பழநூற் பயிற்சியே மூலமாய் அமைந்தது என்று கூறுதல் என் கட்டாயக் கடமையாம்.

களவியற் காரிகை:

யாப்பருங்கல விருத்தியைப் பதிப்பித்த பின் யான் பதிப்பித்த மற்றொரு நூல் களவியற்காரிகை. அது முதற்கண் பேராசிரியர் வையாபுரியாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அந்நூற்பெயர்தானும் அவராலே சூட்டப் பெற்றதே. அந்நூல் முதலும் ஈறும் இல்லா இறையெனவே காட்சியளித்தது. இடை இடையே ஏற்பட்

டிருந்த விடுபாடுகளையும் எண்ணி முடியா. ஓராற்றான் நாலுருவாக்கப் படுத்துதல் வேண்டும் என்னும் முனைப்பில் பயின்றேன்.

முதற்கண் அமைந்திருந்த சிதைவுப் பகுதிகளின் தொடர்களை நோக்க இறையனார் களவியலுரையே பளிச்சிட்டது. உரை விளக்கம் வேண்டுமிடத்தும், உரைவேறுபாடு காணுமிடத்துமன்றி முந்துரையைத் தழுவியே உரையும் விளக்கமும் எடுத்துக்காட்டும் காட்டும் 'உரைமரபு' என்னுள் தோன்றியது. ஆகலின், இறையனார் களவியல், தமிழ்நெறிவிளக்கப் பொருளியல் இவற்றின் துணையால் சிதைவை ஓராற்றான் ஒழுங்குறுத்த வாய்த்தது.

சிதைவகற்றல்:

களவியற் காரிகையின் 11ஆம் காரிகை உரை: "இச்சூ...வெனின் பாலைக்குக் கரு வறிவித்தலைக் கருதிற்று.

வரலாறு: தெய்வம் பகவதியும் ஆதித்தனும்; மாவலியழிந்த செந்நாயும் வலியழிந்த யானையும்; மரம் இருப்பையும் ஒமை...பருந்தும் புராவும், பறை பூசற்பறையும் ஊரெறிபறையும்; செய்கை நிரைகோடலும்...ம்; யாழ் பாலையாழ்; பண் பஞ்சுரம்; தலைமகன் பேர் மீளி விடலை காளை; தலைமகள்...ம் பாதிரிப் பூவும்; நீர் அறுநீர்க் கூவலும் அறுநீர்ச்சுனையும்; அந்நிலத்து மக்கட்பேர்...கரு" (11)

மேல்வரும் களவியல் உரையொடும் இதனை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க:

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர். வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர்.

பிறர், பகவதியையும் ஆதித்தனையும் தெய்வம் என்று வேண்டுவர்.

உணர் - ஆறலைத் தனவும் ஊரெறிந்தனவும்.

மா - வலியழிந்த யானையும் புலியும் செந்நாயும்.

மரம் - இருப்பையும் ஓமையும்.

புள் - கமுகும் பருந்தும் புறவும்.

பறை - பூசற்பறையும் ஊரெறிபறையும் நிறைகோட் பறையும்.

செய்தி - நிரைகோடலும், சாத்தெறிதலும், சூறையாடலும்.

பண் - பஞ்சுரம், பிறவும் என்றதனால்,

தலைமகன் பெயர் - மீளி; விடலை, காளை,

தலைமகள் பெயர் - எயிற்றி, பேதை.

பூ மரம்பூவும், குரம்பூவும், பாதிரிப்பூவும்,

நீர் - அறுநீர்க் கூவலும், அறுநீர்ச்சுனையும்.

ஊர் - கொல்குறும்பு.

மக்கள் பெயர் - எயினர், எயிற்றியர்; மறவர், மறத்தியர் எனப்படும்," இவ்வொப்புமைப்பாடு களவியற் காரிகையின் முகப்பை அமைக்க உதவிற்று. இவ்வாறே எண்வகை மணச் செய்தியும் இறையனார் களவியற் செய்தியைக் கட்டளைக் கலித்துறையால் சொல்வதைக் கண்டு அமைத்துக் கொள்ளலாயிற்று.

களவியற் காரிகையின் இரண்டாம் பகுதித் தலைப்பு களவொழுக்கம் என்பது. முதற்பகுதித் தலைப்புத் தானும் இல்லை! என் செய்வது?

களவியற் காரிகையால் மிகுதியும் பாராட்டப் பெறும் தமிழ்நெறி விளக்கம் பொருளியலில் முதல் கரு உரிப்பொருள்களைக் கூறும் பகுதி 'அகப்பொருள்' எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளமையால் அப்பகுதிக்கு அப்பெயரே சூட்டப்பட்டது.

பதிப்பு வரவுபயன் :

இதன் முதற்பதிப்பு வெளிவந்த நாளில் வெளிவராத நூல்கள், பின்னே வெளிவந்தமையால் இரண்டாம் பதிப்பு, செம்மையுறுதற்கு வாய்ப்பும் உண்டாயிற்று.

“காணாய் தோழிநம் மேனற் றண்புன
பேணா மனைபோய்ப் புறங்கொடுத்தென
வல்வேற் றானை வெள்வரிச்
செவ்வாய்ப் பாசினங் கவர்ந்துகொண் டனவே”

இவ்வாறு முதற்பதிப்பில் இருந்த பாடல், தமிழ் நெறி விளக்கப் பொருளியல் சார்ந்தது. அந்நூல் வெளிவந்தமையால் அப்பாடல்,

“காணாய் தோழிநம் மேனற் றண்புனம்
பேணா மன்னர் பெயர்புறங் கொடுத்தென
வல்வேற் றானை வவ்வலிற்
செவ்வாய்ப் பாசினங் கவர்ந்துகொண் டனவே”

எனத் திருத்தம் பெற்றது.

“முளையெயிறு நிரம்பா இளமைப் பருவத்தள்
அளியன் ஒருவன் தளையவிழ் கண்ணி
முலையும் வாராள் முதுக்குறைந் தனளே”

என முதற்பதிப்பில் சிதைவுற்றுக்கிடந்த பொருளியற் பாடல்,

“முளையெயிறு நிரம்பா இளமைப் பருவத்
தொளிதிகழ் ஒருவன் நீட்டிய
தழையவிழ் கண்ணி தாங்கினள் உவந்தே”

என இரண்டாம் பதிப்பில் செப்பம் அடைந்தது, எனினும் இளமைப் பருவத்தள் ஒளிதிகழ் ஒருவன் எனப் பாடம் அமைதலே சிறக்கும் என்பதை உணர்ந்தும் அப்பாடம் இன்மையால் அப்படியே வைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறே பிறநூல் ஒப்பீடு, புதுப்பதிப்பு வரவு இவற்றால் சிதைவுகள், பிழைகள், விடுபாடுகள் ஒழுங்காக வாய்ப்புகள் உண்டாயின.

புணைந்து நிரப்புதல்:

மேற்குறித்த வகைகளால் ஒழுங்காக்கும் வாய்ப்பில்லாத இடங்களும் களவியற் காரிகையில் உண்டு. கிளவித் தெளிவு என்பதொரு நூலின் மேற்கோள் பா ஒன்று. அந்நூல் வெண்பாவால் அமைந்தமை அறியக்கிடத்தலால் சிதைந்தது வெண்பா என முடிவெடுக்க வாய்த்தது. அவ்வெண்பா,

“
.....
ழிம்பரோ யாதோ விடம்வடிவு - கொம்பரோ
வண்ண மயிலோ கிளியோ மலைநாட
”
.....

என இடையடி இரண்டால்மட்டும் நிற்கின்றது. இஃது இயல் இடம் வினாதல் துறைக்கு எடுத்துக் காட்டாக வருவது. உளங்கவன்றுரைத்த பாங்கன், “எவ்விடத்து? எத்தன்மைத்து? நின்னாற் காணப்பட்ட உரு?” என்று தலைவனை வினாவுதல் என உரை கூறுகின்றது. ‘இடம், வடிவு’, என்பவை இரண்டாம் அடி மூன்றாம்

சீரில் இடம் பெற்றுள்ளன. இடமும் நிரம்ப வேண்டும்; வடிவின் முடிவும் வேண்டும்.

(உம்பரோ நாகர் உலகோ இருங்கடல்கு)

ழிம்பரோ யாதோ விடம்வடிவு - கொம்பரோ
வண்ண மயிலோ கிளியோ மலைநாட

(எண்ணங் கவர்ந்த எழில்)

என நிறைவு செய்யப்பட்டது. முதற் பதிப்பில் இருந்த வகையை மு.ப. என அடிக்குறிப்பாகத் தரப்பட்டது. உண்மைப் பாடம் கிடைக்குமானால் இப்புனைவை விலக்கிக் கொள்ளலாம் அன்றோ! இப்படியே செய்த நிறைவுகள் மிகப் பலவாம். அங்கெல்லாம் முதற் பதிப்புப் பாடம் தவறாமல் காட்டப்பட்டது.

வைப்பு நிதி:

களவியற் காரிகையின் அச்சீடு முடிந்தது. 'ஆராய்ச்சி முன்னுரையின் மெய்ப்புத்திருத்த வந்தது. அந்நிலையில், 'வீரசோழியத்தின்' வழியே சிதைவு நீக்கும் சில நூற்பாக்கள் கிடைத்தன. அவற்றை விடுதல் கூடாதே. அதனால் "களவியற் காரிகையில் சிதைந்துள்ள 16, 17 ஆம் மேற்கோள் நூற்பாக்களும் விடுபெற்ற பகுதியும் வீரசோழிய உரையில் பின்வருமாறு அறியக்கிடக்கின்றன" என அம்முன்னுரையிலே அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அதற்குப் பின்னரும் சில விடுபாடுகள் கிடைத்தன. அவற்றை அடுத்த பதிப்பில் உரிய இடத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளலாமே! வைப்பு நிதியம் இருப்பின் வாங்கிக் கொள்ள முடியுமே!

பழநூற் பதிப்புப் பயன்:

களவியற் காரிகைப் பதிப்பின் வழியே பாண்டிக் கோவை முதலியவற்றில் இணைத்துக் கொள்ள வேண்

டிய பாடல்கள் உண்மை புலப்பட்டது. புறத்திரட்டுப் பதிப்பால் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் இடம் பெற வேண்டிய பாடல்கள் சில உண்மை புலனாயிற்று. செவ்விய பாடங்கள் பல அவற்றில் கிடைத்தலால் மேல்வரும் பதிப்புகளுக்கு அப்பாடங்கள் பயன்படும் என்னும் உறுதியும் உண்டாயிற்று. 'தகடூர் யாத்திரை' 'கிளவித் தெளிவு' 'பொருளியல்' என்பவை உரையொடும் நூல் வடிவுறும் வாய்ப்பும் நேரிட்டது.

யாப்பருங்கலப் பதிப்பில் சித்திரக்கவிகளைச் சித்திரத்தில் தீட்டிப் பார்த்து அமைத்தலால் பல செப்பங்கள் கிடைத்தன. 'உழைக்க உழைக்கப் பயனில்லாமல் இல்லை' என்னும் தெளிவும் கிடைத்தது. அதே பொழுதில் பதிப்பு எத்துணை விழிப்பாய் இருப்பினும் மயக்குதல் உண்டு என்பதும் தெள்ளத் தெளிவாகப் புலப்பட்டது; புலப்பட்டும் வருகின்றது. அவற்றையெல்லாம் விரிப்பின் பெருகுமாகலின் ஒரெடுத்துக் காட்டுக் காட்டுவேன்.

விழிப்பின் இன்றியமையாமை:

தமிழ்நாட்டு அரசின் பழஞ்சுவடிப் பதிப்பாக வெளிவந்த குறவஞ்சிகளுள் ஒன்று சிக்கல் நவந்தேசுவரசுவாமி குறவஞ்சி. அதனைத் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் வெளியிட்டது. அதில்,

“முத்து ரேகைச் சசி வந்தாள் - மோகினிக் கனபா
முத்து ரேகைச்சசி வந்தாள்”

என ஒரு தரு வருகின்றது. 'கனபா' என்பது சரியான பாடம் எனக் கொண்டு அதற்குப் 'புகழ் பரவிய' என்னும் குறிப்புரையும் வரைந்தேன். பின்னே, உலகத்

தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் வழியே அறிஞர் மு.கோ. இராமன் அவர்கள் எழுதிய சுவடி ஆய்வுநூலில் அப்பாடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி 'மோகினிக் கன்பா' என்பதே பாடம் என்று குறித்திருந்தனர். அது 'சுவடிப் பதிப்பில் எவ்வளவு விழிப்பு வேண்டும்' என்பதை விளக்கிக் காட்டும் சான்றாகத் திகழ்கின்றது.

நீறைவுரை:

“தேனும் பாலும் ஊட்டி, ஊனும் உயிரும் கலந்த இன்ப அன்பால், தம் மகாரைப் போற்றும் தெய்வத் தாய்மார் பலர் சங்கச் சான்றோர் வரிசையில் இடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். அவர்கள் இலக்கியப் பயிரைப் பேணி வளர்த்தவர்கள். காக்கை பாடினியாரோ இலக்கணப் பயிரைப் பேணி வளர்த்த பெருமைக்குரியவர். அவர்தம் நூல் 'இப்போது இல்லை' என்றும், 'மறைந்துபோனது' என்றும், 'வாரணம் கொண்ட தந்தோ' என்றும் முடிவு செய்யப் பெற்றது. அந்நிலை அகன்று 'காக்கை பாடினியத்தைத் தமிழுலகம் இழந்துவிடவில்லை' என்னும் ஒருநிலை இந்நூலால் அமையுமாயின் அப்பேற்றை எளியேன் வழி அருளிய திருவருள் திறத்தை வாழ்த்தி வணங்கி வண்டமிழ்த் தொண்டு புரிதல் என்றலைக் கடனாம்” எனக் காக்கை பாடினிய ஆராய்ச்சி முன்னுரை நிறைவில் எழுதிய எழுத்தை நினைவுறுத்திக் கொள்கின்றேன். மறைந்த நூல்களை வெளிக் கொணர்தலின் தனிப்பேரார்வராகத் திகழ்ந்த சை.சி. கழக ஆட்சியாளர் தாமரைச் செல்வர் வ. சுப்பையா அவர்களை இவண் நினைவுகூர்கின்றேன்.

5. கால ஆராய்ச்சியும் வையாபுரியாரும்

“என்னை உணர்ந்த இளம்பருவ முதற்கொண்டே
உன்னை உயிரெனக்கொண் டோம்பினேன்

- மன்னுபுகழ்த்

தெய்வத் தமிழனைநின் சேவடிக்கே ஆளாக்கி
உய்விக்கக் கொள்வாய் உளம்”

அகப்பொருள் விளக்கநிகண்டு, முன்னுரை.

ச. வையாபுரி 20.4.31.

ஆய்வுத்தொகை :

நாகபுரியில் நிகழ்ந்த திரவிட மொழித்துறை மாநாட்டுத் தலைமையேற்றுப் பேருரை யாற்றியவர் பேராசிரியர் வையாபுரியார். அவ்வரை ‘திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி’ என்னும் பெயரிய நூலின் முதற்பகுதியாக வெளிவந்தது. அதில் இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையில் முற்படச் செய்ய வேண்டிய சிலபணிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். அவை:

1. இலக்கிய வரலாறு பற்றி இதழ் முதலியவற்றில் வந்தனவற்றையும், நூல்களாக வந்தனவற்றையும் ஒருங்கு தொகுத்தல்.
2. இதுவரை பதிப்பிட்டு வெளிவந்தனவற்றிற்கும் வெளிவராத சுவடிகளாக இருப்பனவற்றிற்கும் நூற்பட்டிகை இயற்றுதல்.

3. பொருள் முறை நூற்பட்டிகை ஒன்று எல்லா நூல்களுக்கும் இயற்றுதல்.
4. நூல்களின் காலம் நன்கு ஆய்வு செய்யப்படுதல் - என்பன.

இந்நான்கனுடன், வரலாற்றுப் பொருள், ஒப்பிய லாய்வு, மொழிபெயர்ப்பு ஆகியன பற்றியும் உரைக் கிறார். 'நூல்களின் காலம் நன்கு ஆய்வு செய்யப் படுதல்' என்னும் நான்காம் குறிப்பே நம் கருத்துக்கு இப்பொழுது உரியதாகும்.

ஆய்வு வகை:

இந்நான்காம் கருத்துப் பற்றித் தமிழ் அறிஞர்கள் நிலைமை இன்னது என்பதையும் ஆய்வாளர்களுக் குள்ள நெருக்கடி இன்னது என்பதையும் இம் மாநாட்டுரையிலேயே குறிப்பிடுகிறார்.

“தமிழ் நூல்கள் பற்றிய அளவில் அவற்றின் கால வரையறையைத் துணிவதில் முற்காலத்திலுள்ள அறிஞர்கள் தவறான கொள்கையை மேற்கொண்டு விட்டார்கள் என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. அதனை இப்பொழுது சீர்ப்படுத்துதல் வேண்டும். இலக்கியச் சான்றுகளை மதிப்பிடுவது மட்டும் இதற்குப் போதியதாய் இருந்தால், இது எளிதில் முடியக் கூடியதாகும். ஆனால், அவ்வாறு மதிப்பிடுவ தோடு நின்று விடுவது இல்லை.

தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியாருக்குத் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் இவற்றின் காலம் சமயக் கொள்கை களைப் போல் ஆகிவிட்டது. இதன் பொருட்டுத் தங்கள் ஆயிரையும் கூட இழந்து விடுவார்கள் போல் தோன்றுகிறது. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்

டிற்குப் பிற்பட்டனவாக இந்நூல்களைக் குறித்தால் அதற்கு அவர்களுடைய மனம் ஒப்புவதில்லை. பிற்காலத்தனவாய் இருக்கக் கூடும் என்று யாரேனும் கூறினால் அவரைத் தமிழ்த் துரோகி என்று பட்டங் கட்டி விடுகிறார்கள். இதனால் விஷம் நிரம்பிய காற்று நமது நாட்டில் உலவி வருகிறது. ஆராய்ச்சியை நெரித்து விடுகிறார்கள். உண்மை தனது உயிருக்கே மன்றாட வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால், ஆராய்ச்சியாளனுடைய கடமை தெளிவாகவே உள்ளது. உண்மையின் சார்பில் இரண்டொருவர் இருந்தாலும் அவர்களுடன் துணிந்து வாழ்வதே அவன் கடமை. அவ்வாறு செய்யாமற் போனால் அவன் அடிமை என்றே கருத்த தக்கவன்.”

- இப்பகுதியில் தம் ஆய்வுக்கும் தமிழக நிலைக்கும் உள்ள இருவேறு நிலைகளையே பொதுநிலைப் படுத்திக் கூறினார் என்பது ஆய்வுத் தொடர்புடையார் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதேயாம். பேராசிரியர் துணிவும் பெருமிதமும் இதனால் விளங்கும். மேலும்,

“சரீரத்தால் அடிமைப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிலும் அறிவினால் அடிமைப்பட்டிருப்பது மிகவும் கொடுமையாகும்” எனவும் இப்பொழிவின் தொடக்கத்திலே உரைக்கிறார்.

“தமிழறிஞர்களில் பெரும்பாலாரும் கழகம் என்பதைத் தூய தமிழ்ச் சொல் என்றே கருதிவருகின்றனர். இக்கருத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்தைப் பிறர் குறிப்பதனையும் இன்னோர் பொறுப்பதில்லை. இவ்வகைச் சூழ்நிலையில் ஆராய்ச்சி நன்கு நடைபெற மாட்டாது என்பது சொல்ல வேண்டா.

திராவிட மொழிகள் பிறவற்றில் இந்நிலை காணப்படவில்லை” என்றும், “மனோபாவனை ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு துணியும் சொல் வரலாறு உண்மையொடு பொருந்துவ தாகாது” என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆராய்ச்சி என்பது குறித்தும் வையாபுரியார் கூறியுள்ளார். ஆராய்ச்சி என்பது தொல்காப்பியத்தில் ஓரிடத்து (தொல்.பொருள்.257) வருகிறது. இவர்தான் இச்சொல்லை முதன்முதல் ஆட்சிக்குக் கொண்டு வந்தார் என்று கொள்ளலாம். உண்மையான சங்க இலக்கியங்களில் அதாவது நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு, பத்துப் பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை நீங்கலாக உள்ள ஒன்பது பாடல்கள் ஆகியவற்றில் இச்சொல் ஓரிடத்தும் காணப்பெறவில்லை. எனவே இச்சொல் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டில் வழக்கில் வந்திருக்கலாம். திருவள்ளுவர் இச்சொல்லை அருமை உணர்ந்து மிகுதியும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். அவர்காலம் முதற்கொண்டு அச்சொல் வரவரப் பெருகிவந்துள்ளது” என்பது. இதனால், தொல்காப்பியர் ஐந்தாம் நூற்றாண்டினர் என்றும், திருவள்ளுவர் அக்காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்றும் இச்சொல், ‘கால உணர்ச்சி’ தருவதாக ஆசிரியர் வையாபுரியார் கருதுகிறார். ஆரும் ஆய்வும் சேர்ந்தது ஆராய்வு என்பது வெளிப்படை. தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலுமாக ஆய், ஆய்தல், ஆய்பு, ஆய்வு, ஆய்ந்து, ஆய்ந்தனர் என்பவை 150 இடங்களுக்குமேல் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆய்தல் என்பதன் நுணுக்கப் பொருளும் தொல்காப்பியரால் தரப்படுகின்றது

(வரி.32) ஆர் என்பதும் இத்தொகுதியில் அருமைப் பொருளில் பயில வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறாகவும் 'ஆராய்ச்சி' என்னும் ஆட்சிகொண்டு முடிவுக்கு வரும் இதன் நிலையை நினைதல் மட்டும் இவ் விடத்துப் போதும்.

பாட்டு, தொகை, தொல்காப்பியம், திருக்குறள், கீழ்க் கணக்கு, சிலம்பு, மேகலை முதலான பல நூல்களின் காலங்களையும் வையாபுரியார் கணக்கிட்டுக் கூறியுள்ளார். ஒரு தோப்பின் ஒரு மரத்தின் கணிக்கு ஒரு கணி சான்றென இவண் 'திருக்குறள்' ஒன்றன் கால ஆய்வை நோக்குவோம்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்பது ஆறு உட்பகுப்புகளைக் கொண்ட ஒரு பெருங்கட்டுரை. அதில் நான்காம் உட்பகுப்பில், திருக்குறளின் கால ஆய்வு இடம் பெற்றுள்ளது. இக்கருத்துகளை உள்ளடக்கிய தொரு கட்டுரை 'திருவள்ளுவர் காலம்' என்னும் பெயரில் செந்தமிழ்த் தொகுதி 43, பகுதி 1,2, பக்கம் 5-17இல் (1945-46) வெளிவந்தது. பிற நூல்களிலும் திருவள்ளுவர் காலம் சுருங்கிய அளவிலும், சுட்டளவிலும் வந்துள்ளது. செந்தமிழில் வந்த கட்டுரைக்கு, "திருவள்ளுவர் காலமும் திரு. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் கொள்கையும்" என்னும் மறுப்புக் கட்டுரை நாவலர் ச. சோம சுந்தர பாரதியாரால் வரையப்பட்டது. பிறரும் இக்கொள்கையை மறுத்துரைத்தனர்.

பேராசிரியர் வையாபுரியார் ஆய்வுப் போக்கைத், தடம் பற்றிச் சென்று காணலாம்.

வள்ளுவர் காலத்தை வரையறுக்கப் புகும் பேராசிரியர்

1. கீழ்க்கணக்குச் சார்பு; 2. நாலடி பழமொழி ஆகியவை கூறும் வரலாற்றுச் சார்பு; 3. சொல்லமைதிச் சார்பு; 4. வடசொற்சார்பு; 5. வடநூற் கருத்துச் சார்பு என்றும் ஐவகைச் சார்புகளில் தம் ஆய்வுப் பரிமாலை உலாக்கோலம் கொள்ளச் செய்துள்ளார். அவற்றை முறையே கண்டு முடிவுக்கு வரலாம்.

ஆய்வு விரி :

1. கீழ்க்கணக்குச் சார்பு:

பாட்டு தொகை கீழ்க்கணக்கு என்னும் தொகுதிகளில் கீழ்க்கணக்கைச் சார்ந்த முப்பாலே திருக்குறள் என்பதை நிலைநாட்ட விரிவாக ஆய்கிறார். ஆதலால், காலத்தால் பிற்பட்டதே திருக்குறள் என்பது முதல் ஆய்வுக் குறிப்பாக இடம் பெற்றது.

“ஒருவர், ஒரு காலத்தில், தாம் கொண்ட கருத்து வகையால் ஓரடைவு செய்து வைக்கப்பட்ட நூல்கள் அனைத்தும், ஒரு காலத்தனவாகக் கொள்ளல் என்பது நடைமுறைச் சான்றுதானா?” என்பதை நாம் எண்ண வேண்டும். தொகை நூல்களுள் இடம் பெற்ற கலியும் பரியும், பாட்டில் இடம் பெற்ற முருகாற்றுப்படையும் உண்மையான சங்க இலக்கியங்கள் அல்ல என்று சொல்லும் பேராசிரியர் உரை இவ்விடத்தில் தடம் பெயர்ந்தது என்ன என்றே எண்ண வேண்டியுள்ளது.

இனிப் புறநானூறு என்பது தொகையுள், தொகையாக உள்ள தொருநூல். அந்நூலில் கடல் கோளுக்கு முன்னையவாம் பாடல்களும், கடைக்கழகப் பாடல்களும் இடைக்காலப் பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளவே. இவற்றை இன்ன கால மெனத் தனித்தனிப் பாடல் கொண்டு தீர்மானிக்க வேண்டுமெய்ன்றி, ஒருமொத்த

மாகக் கால அறுதி காட்ட வழியுண்டா? என்பது சிந்திக்கத் தக்கதாகின்றது.

‘புறத்திரட்டு’ என்பது பிற்காலத் தொகை நூல்களுள் ஒன்று. அது காலத் தொகையா? பொருள் தொகையா? அந்நூல் தொகுப்புக்கு முற்பட்ட அந்நூல் புறநூல் அனைத்தின் தொகையன்றோ அது. அதனைக் காலவரம்புப் படுத்துதல் எவ்வாறு தகும்?

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் ஒருகாலத்தன என்று கூறுவார் எவர்?

இனி, முப்பால், ‘கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றாதல் ஏன்?’ என்பதனை எண்ணலும் இவ்விடத்தில் வேண்டத் தக்கது. கீழ்க்கணக்கு என்னும் ஆட்சியும் ஆயத்தக்கது. இவற்றைப் பேராசிரியரே விரித்துரைத்துள்ளார். ஆகலின் சுட்டளவில் நின்றல் சாலும்.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரையிட்ட பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் (செய்.547) காரிகையின் உரையாசிரியரும் கீழ்க்கணக்கைக் குறிப்பிடுகின்றனர்; திருக்குறளை மேற்கோள் காட்டுகின்றனர் என்பதை பேராசிரியர் கூறுகின்றார். ‘பிற சான்றோர்’ என உரையாசிரியர்கள் கீழ்க்கணக்கு நூலாசிரியர்களைக் குறித்தலையும் சுட்டுகிறார். இவை முப்பால் நூலுக்குரிய காலத்தை நேரிடையாகக் காட்டும் குறிப்புகள் ஆக வென்பது வெளிப்படை.

“அடிநிமிர்பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி அம்மை” என்னும் வனப்பினது என்பதை வாங்கிக் கொண்டு, அறம் பொருள் இன்பம் அடுக்கி வெள்ளைத் தொகையால் வரும் நூல்கள் கீழ்க்கணக்கு என்கிறது பன்னிரு பாட்டியல் (346, 348); அதனால் அடிமிகைப்படாத

வெண்பாவால் வருவன கீழ்க்கணக்கெனத் தொகைப் படுத்தினார். இத் தொகைப்படுத்துதலுக்குக் காலம் பொருளாயது அன்று. பொருளாயது யாப்பியலே யாம். மேற்கணக்கெல்லாம் ஆசிரியம் கலி பரி என அடிநிமிர்வன யாப்பியல் கொண்டேயன்றோ!

அதனால் இக்கீழ்க்கணக்கில் இடம் பெற்றமை கொண்டு காலங்கணித்தல் முறையன்று என்பது வெளிப்படும்.

2. பழமொழி - நாலடிச் சார்பு:

இனிப் பழமொழியில்,

“முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
தொல்லை யளித்தாரைக் கேட்டறிதும்”

என்பதில் வரும் ‘தொல்லை’ என்னும் காலச்சுட்டு கால இடைவெளி சாலக் காட்டும் என்கிறார் பேராசிரியர்.

மெய்யே! அது, அப்பாடல் நூலுக்கும் அது குறித்த பழ நூலுக்கும் கால இடைவெளியுண்மை காட்டுமே யன்றி முப்பாலுக்குக் காட்டுமோ? நாலடியாரில் முத்தரையர் ஈரிடங்களில் பேசப்படுகின்றார். அவர் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் என்னும் ஒருவனின் இனம் காட்டுவது. அவன் காலம் கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி. ஆதலால் நாலடியார் காலமும் அதுவே. அதனால், நாலடியார்க்கு முற்பட்ட வள்ளுவப் பயனுக்குக் கி. பி.600ஐக் கீழ் எல்லையாக நாம் கொள்ள லாம் என்கிறார். இது தென்னை கொண்டு பனையை ஆய்ந்து கட்டிய முடிவாகுமே யன்றிப் பனையைப் பற்றிய ஆய்வு ஆகாது என்பது மிக வெளிப்படையாகும்.

இதனால் தான் நாவலர் பாரதியார், “பேராசிரியர் அவர்கள் தம் கூற்றை ஊகவாகனம் ஏற்றி மாக விசும்பில் உலவச் செய்கிறார்கள்” என்றும் “தம் ஊகம் அன்றிப் பிறசான்றெதுவும் காட்டவில்லை” என்றும் இவற்றை மறுக்கிறார் (திருவள்ளுவர் பக்.128, 129).

3. சொல்லமைதிச் சார்பு:

இவற்றையடுத்துத் திருவள்ளுவர் காலத்தை வரையறுக்கச் சொற்றுணையை நாடும் பேராசிரியர், தொல்காப்பியர் காலத்துக் ‘கள்’ என்றபன்மை விசுதி, அஃறிணைக்கு மட்டும் உரியதாய் இருந்தது. உயர் திணைப் பெயர்க்கு வள்ளுவர் வழங்கியுள்ளார்: பூரியர்கள், மற்றையவர்கள் என்பவை அவை (919, 263) அதனால் வள்ளுவர் காலம் பிற்பட்டது என்கிறார்.

தொல்காப்பியர்க்கு வள்ளுவர் பிற்பட்டவர் என்பதை எவரேனும் மறுத்தால் அல்லவோ இவ் விளக்கம் வேண்டும். முப்பாற் பகுப்பும், இன்பத்துப் பால் ஐந்திணை வகுப்பும் சீரிய சான்றாகப் பின்னூல் என நாட்டி நிற்பினும் அவை கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு என்பதைக் குறிக்க உதவாதே.

எதிர்காலத் தன்மை ஒருமையில் ‘அல்’ என்றும் ஈறு ஒன்றே வருமெனத் தொல்காப்பியர் கூறினாராக ‘அன்’ என்பதனையும் வள்ளுவர் கூறுவதால் பிற்பட்டவர் என்கிறார். இதுவும் முன்னே குறித்தது போல்வதே. இதற்கு; “இரப்பன் இரப்பாரை எல்லாம்” என்னும் குறளை (1067) எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“அனைத்துரைத்தனன் யானாக”

என்றும்,

“யானும் பெற்ற தூதியம் பேறியா தென்னேன்
உற்றனென் ஆதலின் உள்ளிவந் தனனே”

என்றும், ஆயைத் துறையூர் ஓடைகிழாரும், கொண்
கானங்கிழானை மோசிகீரனாரும் பாடியுள்ள புறப்
பாடல்களில் (136; 154) தன்மை ஒருமையில் அன்னீறு
இடம் பெற்றமை கொண்டு, அவற்றையும், கி.பி. ஆறாம்
நூற்றாண்டுக்கே தள்ளிவிடலாமா? என்னும் வினா
எழுமே?

அல்லால், மல், ஏல், ஆனால் என்பன தொல்காப்
பியர் வழங்காதவை வள்ளுவரால் வழங்கப்படுபவை.
இவை நாயன்மார் ஆழ்வார் காலத்தவை. இக்காலம்
கி.பி. 600 ஆதலால் நாயன்மார் காலத்திற்குச் சற்று
முன்னே கி.பி.500இல் வள்ளுவர் வாழ்ந்தார் என்று
துணிதல் பெரிதும் பொருந்தும் என்கிறார்.

இவ்வெல்லாம் கலித்தொகையில் ஆட்சி பெற்றுள்
ளமை தெளிவு. இவற்றைச் சுட்டும் நாவலர் பாரதியார்
அந்நூலும் இக்காலத்ததாமோ என வினாவுகின்றார்.

‘பொழுது’ என்பதன் பிற்பட்ட வடிவமாகிய
‘போழ்து’ என்பது ஐந்து இடங்களில் திருக்குறளில்
(412, 539, 569, 930, 1229) வருதலைச் சுட்டிக் காலப்
பின்மையைக் காட்டுகிறார் பேராசிரியர்.

பொழுது என்பதும் திருக்குறளில் ஆறு இடங்களில்
இடம் பெற்றுள்ளதே (60, 337, 481, 1105, 1215, 1221).
அவற்றைக் கருதி முற்படத் தள்ளலாமா? இவ்
விரட்டை வடிவுகளும் யாப்பியல் பட்டவை
அல்லவோ! இன்னும் இவ்விரண்டொடு போதும்
வழக்கில் உண்டே!

ஒன்பது ஒன்பான் என்பவற்றின் முன் வடிவம் தொண்டு. அவ்வடிவங்கள், மூன்றும் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. (ஒன்பது சொல். 168, 228; பொருள்.545; ஒன்பான்; எழுத்து, குற்.32, 39, 53, 57, 64, 66, 69, 74; தொண்டு: பொருள்.406).

தொண்டு என்னும் பழவடிவம் தொல்காப்பியமேயன்றி மலைபடுகடாம் (21), பரிபாடல் (3.79) ஆகியவற்றிலும் இடம் பெற்றமை தொண்டு தொல்காப்பியத்தொடும் ஒத்த பழமையுடையவை அவை என்று சொல்லலாமா? பரிபாடல்தான் உண்மைச் சங்கநூல் அன்று எனத்தள்ளுகிறாரே பேராசிரியர்.

இளங்கோவடிகளார் காவிரி, காவேரி ஆகிய இரண்டு வடிவங்களையும் ஆண்டுள்ளார். இயற்பாவகையில் காவிரியை ஆளும் அவர், இசைப்பாவகையில் “புலவாய் வாழிகாவேரி” என ஆள்கின்றார். அவ்வாறே யாப்பியல் வகையால் பொழுதும், போழ்தும் இடம் பெறுகின்றன. இவ்விருவகை ஆட்சிகளும் அகவலுக்கும் நூற்பாவுக்கும் ஒத்தனவே. ஆனால், வெண்பா யாப்பிற்கு ஒத்தனவாகா என்பது வெளிப்படை. வண்ணம் பாடுவார் கொள்ளும் சொற்றிரிபுகள் மருஉகள் எல்லாம் எண்ணின் அச்சொன் மாற்றங்கள் தொண்டு கால வரம்பு செய்தற்குச் செல்லாது என்க.

எ-டு: முப்பத்துமு வர்க்கத் தமரரும் அடிபேண,
'முவர்க்கம்' எனவருதல் உண்டா? தொகுக்கும் வழி
தொகுத்தல் முதலான செய்யுள் விலக்குகள் யாப்பியல்
கருதியவை அல்லவோ?

சொற்கருவி உயர் கருவி. ஆனால் அது ஒன்றே காலக் கணிப்புக்கருவியாகிவிடாது. ஒருவர் ஒருகாலத்

துக் கொண்ட சொற்கருதி அவர் காலத்து வாழும் மற்றொருவர்க்கு ஒத்த கருவியாகிவிட்டது. எ-டு: மணிவாசகர் கொண்ட சாழல் தெள்ளேணம், தோணோக்கம், இவற்றை வேறெவர் கொண்டார்? இன்னும் சொன்னால் ஒருவர் ஒருநூலுக்கு மேற் கொண்ட சொற்கருவி அவர்தம் மற்றொரு நூலுக்குக் கருவியாகிவிடுவது இல்லை.

பாரதியார் பாவேந்தர் கவிமணி இன்னோர் பாடுபொருளும் பாடற்குரியாரும் கருதி எத்தனை வகைகளால் பாடியுள்ளார்?

“ஒடிவிளையாடு பாப்பா” பாடியவர் தாமே,

“விளக்கிலே திரிநன்கு சமைந்தது

மேவுவீர் இங்கு தீக்கொண்டு தோழரே”

என்றும் பாடினார். ஆதலால் சொல்லாட்சி என்பது ஒருவர்க்கே பாடுபொருள் தோறும் வேறுபடும் என்றால் அதனைக் கொண்டு காலத்தைக் கணித்தல் முழுக்கருவி ஆகாதாம்.

மறைமலையடிகளார், பாவாணர், நாவலர் பாரதியார் இன்னோர் நடையைக் கொண்டு இருபதாம் நூற்றாண்டின் சொன்னடையை உறுதி செய்து விடலாமா? உறுதி செய்தால் செம் முடிவாகிவிடுமா?

4. வடசொற் சார்பு :

பிறிதொரு சான்றால் கால வரம்பிடும் பேராசிரியர், பாக்கியம், பூசனை, மந்திரி, ஆசாரம் முதலிய வடசொற் களும், ஆதிபகவன் என்னும் இருமொழித் தொடரும். ஒருவந்தம் என்னும் இருபிறப்பியும் இடம்பெற்

றிருத்தல் வள்ளுவர் வடசொற்களை யெடுத்தாள்தலில் விரிந்தமனப்பான்மையுடையவர் என்பதைத் தெரிவிப்பதுடன், நாயன்மார் காலத்தை அடுத்திருந்தவர் என்பதையும் காட்டும் என்கிறார்.

‘காலம்’ என்பதும் ‘உலகம்’ என்பதும் கூட வடசொல்லே என்று சொல்வார் எவற்றை வடசொல் என்னார்? தமிழ் என்பதே தமிழ்ச் சொல் அன்று என்றதற்கு மேலே ஆய்ந்து தடவிப் பார்க்க இடமுண்டா? திருக்குறள் முதற்பாடலிலேயே அகரம், ஆதி, பகவன், உலகு என்னும் நான்கு சொற்களும் வடசொற்கள் என்கிறாரே பேராசிரியர்.

வேதங்களிலேயும் தமிழ்ச் சொல் உண்டு என்று வடமொழி வரலாற்று வாணர்களே ஏற்றுக் கொண்டுள்ள விழிப்புக்காலம் இது. வடசொல்லுள் வேற்றுச் சொல் புகாது என்னும் சேனாவரையரின் வடமொழிக் கொள்கை வழியில் பேராசிரியர் கூறுவதை அறியின் வியப்பொன்றும் இல்லை!

வடசொற்கள் திருக்குறளில் நூற்றுக்கு மேலுண்டு என்று கூறும் பேராசிரியர் 136 சொற்களைப் பட்டியலிட்டுத் தருகின்றார் (தமிழின் மறுமலர்ச்சி. 70-71). இவை வடசொற்கள் அல்ல; தமிழே என்பதை மெய்ப்பிக்க இஃதிடமன்று. அது தனி நூலாதற்குரிய ஆய்வாகும். சேந்தன் செந்தமிழ் இயற்றிய குருதாச அடிகள் அவ்வைம்பது பாட்டும் தனித்தமிழிலேயே பாடினார். எஞ்சிய அவர்தம் நூல்களில் கலப்பு மிகுதியாம். வள்ளலார் பாடிய திருவடிப்புகழ்ச்சி 224 சீர்களைக் கொண்டது. அதன் முதலடி முழுவதும் வடசொற்கள்; அடுத்துக் கலவை; பின்னே தனித்தமிழ். ஆக

இத்தகையவற்றைக் கொண்டு அவர்கள் காலத்தை வரையறுப்பதாயின் முடிவு என்னாம்? வடசொற்கலவாமலே எழுதிய மறைமலையடிகளாரும், பாவாணரும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கும் முற்பட்ட காலத்தவராக இச்சொல்வழியால் உறுதிப்படுத்தினால் எத்தகு முரணோ அத்தகு முரண் முடிவு இது என்க.

5. வடநூற் கருத்துச் சார்பு :

வடமொழிச் சொற்களை அன்றி வடநூற் கருத்துகளை ஆட்சி செய்தார் என்றும் வள்ளுவரைப் பிற்படுத்துகிறார் பேராசிரியர்.

மனு, “நூற்றாண்டு பரிமேதம் செய்தானுக்கும் சாந்துணையும் புலால் மறுத்தானுக்கும் பயன் ஒத்தன (அத். 5. சுலோ.53)

என்று கூறியதனை,

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர் செகுத் துண்ணாமை நன்று”

என்ற குறளில் மிக்க ஆற்றலுடன் அமைத்துள்ளனர்” என்றும் இதே ஸ்மிருதியில், தொடுகருவி கொண்டு பூமியைத் தோண்டுகலால் ஒருவன் நீர் பெறுதல் போலக் குருவினிடத்துள்ள வித்தையை அவர்க்குச் சேவைபுரிந்து மாணவகன் பெறுகிறான் (அத்.2. சுலோ. 218) என்று வரும் கருத்து,

“தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு”

என்ற குறளில் மிக்க நயம் பட எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.”

என்றும் கூறுகிறார். அறத்துப்பாலுக்கு மனுவைக் கொண்டது போலவே, பொருளின்பப் பால்களுக்கு, அர்த்த சாத்திரம், காமாந்தகம் முதலிய நூல்களைப் பின்பற்றியிருக்கிறார் வள்ளுவர் என்றும் கூறுகிறார்.

முதற்சான்று, உணவு தூய்மை மாதர் பற்றிய மனுவின் ஐந்தாம் பகுதியைச் சார்ந்தது. அதில் 169 நூற்பாக்கள் உள்ளன. அவற்றுள் உணவு பற்றிய நூற்பாக்கள் 56. அவற்றுள் ஒன்றை ஒப்புக் காட்டுகிறார் பேராசிரியர். ஒப்புக்குக் கூறும் அப்பகுதியில் சில நூற்பாக்களின் செய்திகளை அறிந்தாலே உண்மை கைம்மேல் கண்ணாடியாய் விளங்கும்.

மந்திரத்துடன் வேள்விக்குப் பலியிடப்பட்டதல் லாத புலால் (7) உண்ணற்க.

“ஆனால் ஆயிரம் பல்லுடைய பாடிநஸம் என்னும் மச்சமும் சிவப்பு நிறமுள்ள மீனும் வேள்விக்கும் சிரார்த்தத்துக்கும் விதிக்கப்பட்டன. கும்பலாகத் திரியும் மீனும் சிங்கமுகமுடையவை முள் நிறைந்தவை ஆகிய மீன்களும் ஏனைய காலங்களிலும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவை. எனவே நெருக்கடிக்காலத்தில் இவற்றைப் புசிக்கத் தடையில்லை (16).

“புசிக்கத்தக்க பறவை விலங்குகளையும் வேள் விக் கோ தாய் தந்தையரின் நன்மைக்கோ ஒருவன் கொல்லலாம். முன்னாளில் அகத்தியர் தம் தாய் தந்தையரின் பொருட்டு உயிர்வதை செய்திருக்கிறார் (22).

“ருஷிகளின் தொன்மையான வேள்விகளில் உண் ணத்தக்க பறவை விலங்குகள் அவிசாகவே இருந்தன. ஆதலால், வேள்விகளில் உயிர்வதை புரியலாம் (23).

“மந்திர பூர்வமாகக் கொல்லப்பட்ட புலாலை ஒரு பிராமணன் உண்ணலாம் (27),

“ஏனெனில் பிரமன் படைப்பு முழுமையும் சீவருக்குணவாகப் படைத்தார். ஆகையால் நெல் முதலான தாவரமும் விலங்கு முதலான உயிரினமும் சீவனுக்கு உணவாகவே அமைவன (28).

“உரியவற்றை அன்றாடம் கொண்டு தின்றாலும் பாவமில்லை. உண்ணத்தக்கனவும் கொல்லத் தக்கனவும் பிரமனால் படைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன அன்றோ (30)

“யாக மிகுதியான புலால் தேவகாரியம் (31)

“விலைக்கு வாங்கினாலும் தானே தேடிப் பெற்றாலும் பிறன் விரும்பி வழங்கினாலும் புலாலைப் பிதுர்க்களுக்கும் தேவர்க்கும் நிவேதனம் செய்துண்பவன் பழிப்புக் காளாகான் (32).

“வேள்விக்கென்றே பசுக்கள் பிரமனால் படைக்கப்பட்டன. உலக நன்மையை முன்னிட்டே நடைபெறுவனவான வேள்விகள் செய்யப்படும்போது அது பசுவதை ஆகாது (39).

“வேதப்பொருள் உணர்ந்தவன் மேற்சொன்ன நற்கடன்களில் உயிர்வதை செய்கையில் அவ்வயிர்களுடன் தானும் நற்கதிபெறுவான் (42).

“சராசரங்களைப் பொறுத்த வரையில் வேதம் விதிக்கும் வதைகளை வதையென்று கருதற்க. ஏனெனில் அறங்களை வகுக்கும் வேதம் வதையை விதிப்பினும் அத நல்லறத்தின் பாற்பட்டதாகவே இருக்க முடியும் (44).

இன்னவும் பிறவும் கூறிய பின்னர், “நூறாண்டுகள் ஆண்டுதோறும் அஸ்வமேதயாகம் செய்வதும் சாமளவும் புலாலைத் தவிர்த்தலும் இணையானவை” எனக் கூறும் (53) மனுவின் வழிப்பட்டதோ வள்ளுவக் கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, அருளுடைமை என்பன?

மனு நெறியின் மாப்பழியை உணர்ந்து அதன் இழிமையை எடுத்துக்காட்டி மறுக்கும் குறள் மணியை அதனைப் பின்பற்றி எழுந்த தெனின் ஆய்வு நெறி அன்றாம். இத்தகைத்தே பிறவும் என அமைதல் ஆய்வுக்குச் சால்பாம்.

அர்த்த சாத்திரக் காலம் கி.பி. 300

காமசூத்திரக் காலம் கி.பி. 400

எனவே திருக்குறளை இயற்றிய வள்ளுவர் காலம் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதி என்று கொள்வது மிகப் பொருத்தமாதல் காணலாம்” என்னும் அருமைப் பொருத்தம் பேராசிரியர்க்கும் அவ்வாறு சொல்வதை அவாவி இருந்தோர்க்கும் அன்றிப் பிறர்க்கு அவர்தம் அடிப்படை முரண் வெட்ட வெளியாதல் உறுதியாகும்.

“செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென அறம்பா டிற்றே” என்பதில் அமைந்த ‘அறம்’ குறளன்று என்று கொள்பவர், (புறம்.34),

“முந்தை இருந்து நடட்டோர் கொடுப்பின்
நஞ்சு முண்பர் நனிநாகரிகர்”

என்றும் நற்றிணைக் கொடை (355) வள்ளுவ வழிப்பட்டது என்று எண்ணாதவர்,

கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு, கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், வெற்றிவேற்செழியன், கொங்கினங்கோசர், சோழன் கோப்பெருங்கிள்ளி, சீத்தலைச்சாத்தனார், நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியன், நூற்றுவர்கன்னர், இன்னோர் வரலாற்றையும் ஆடித் திங்கள் பேரிருட் பக்கத்தழல்சேர் குட்டத் தட்டமி ஞான்று, வெள்ளி வாரத் தொள்ளொரி உண்ண” (சிலம்பு 23:133-5) என்னும் காலக் குறிப்பையும் பொருட்டாகக் கொள்ளாமல் தள்ளுபவர் பேராசிரியர் வையாபுரியார். கொண்டதே கொள்கை என்னின் கண்டமுடிவதும் மாறாதன்றோ!

முடிநிலை:

பேராசிரியர் மேற்கொண்டு உலாவந்த சொற்குதிரை இடறித் தள்ளி வீழ்த்தியமையால், பேராற்றல் மிக்க அவர்தம் புலமை, ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத உழைப்பு, “இப்பொழுது வையாபுரிப்பிள்ளை தமிழ்நாட்டுப் பதிப்பாசிரியர் உலகிலே ஒரு வான்மணியெனத் திகழ்கிறார். ஆறுமுக நாவலர் தாமோதரம் பிள்ளை சாமிநாத ஐயர் ஆகியவர்கள் இனத்தில் சேர்ந்தவரானார்” என்னும் தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க. மதிப்பீடு (வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் பக்.28) ஆகிய இன்னவெல்லாவற்றுக்கும் உரிய பெருமையையும் அன்பையும் பாராட்டையும் தமிழ் உலகில் தாராது ஒழிந்தன. அவர்தம் திறம் முழுமையும் கால ஆராய்ச்சி, சார்பு ஆராய்ச்சி என்பவை இன்றிப் பதிப்புத் துறைக்கே பயன்பட்டிருக்கும் எனின், முன்னை மூவரையும் வென்று நிற்கும் முதல்வராக இருந்திருப்பார் என்பதற்கு அவர்தம் பதிப்பீடுகளே சான்று என்க.

ஆய்வாளன் உண்மைக் கடமை இன்ன தென வரம்பிட்டுக் காட்டியவர் பேராசிரியர். அவர் பார்வையில் இவ்வாய்வு அவர்க்குக் குறைவுடையதாக மாட்டாது என்பது உறுதியாம். ஏனெனில், “உண்மையின் சார்பில் இரண்டொருவர் இருந்தாலும் அவர்களுடன் துணிந்து வாழ்வதே அவன் கடமை. அவ்வாறு செய்யாமற்போனால் அவன் அடிமை என்றே கருதத்தக்கவன்” என்னும் அவர் வாய்மொழியே வாய்மொழியாய் ஆய்ந்தது இந்த ஆய்வாகும்.

6. தமிழ்வழி அறிவியல் வளர்ச்சி

உலகில் அறிவியல் வளர்ச்சி ஓங்கிவருகின்றது. அதன் 'ஆக்கமும் கேடும்' மாந்தன் நோக்கில் கிளர்ந்து வெளிப்படுதலும் உலகறி செய்தி.

ஆக்க நோக்கில் அறிவியல் வளரவேண்டும் என்பது சான்றோர் வேட்கை. அச்சான்றோர் வேட்கை, 'தமிழ் வழியே அறிவியல் வளர்ச்சி தமிழர் பெற வேண்டும்' என்பதாக வரவேண்டும் என்பது தமிழ்நெறி யார்வலர் விருப்பாகும்.

'அறிவியல்' என்னும் சொல் அண்மைக் காலத்தே தான் தமிழுக்கு ஆயது. Science, விஞ்ஞானம் என்னும் வேற்றுச் சொற்கள் வழங்கியமை தமிழ்ப் பற்றாளர்க்கு உருத்துதலால் 'அறிவியல்' என்னும் சொல்லைப் படைத்தனர்.

அறிவியல் என்னும் சொல் புத்தாக்கச் சொல் எனின், "தமிழில் அறிவியலே இருந்ததில்லையா?" என வினாவத் தோன்றும். பழங்கற்காலம், புதுக் கற்காலம் என்பதே அறிவியல் வளர்ச்சி விளக்கம் தானே. அக் காலம் உலகப் பொது வளர்ச்சிக் காலம் தானே!

தமிழில் அறிவு ஓங்கியே இருந்தது; தமிழின் முக் கூறுகளுள் முதற் கூறே 'இயல்' எனப்படுவது. இல் வாழ்வு 'இயல்பினால் இல்வாழ்வு' எனவும், அரசு 'இயல்புளிக் கோலோச்சல்' எனவும் வழங்கப்பட்டமை

கொண்டே இயல் ஆட்சி விளங்கும். அறிவையும் இயலையும் இணைத்து ஒரு கலைச் சொல்லை எளிமையாக ஆக்கிக் கொள்ள வாய்த்தது. அதுவே சொல்லாக்க முறைக்கும் கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கும் எடுத்துக் காட்டு ஆயிற்று.

அறிவு, உயிரிகளின் உயிர்க்கூறு. அறிவு வளர்ச்சியே உயிரிகளின் வளர் நிலையாகக் கொள்ளப்பட்டது. அறிவு வல்லார் 'அறிவன்' எனப்பட்டனர். அவர்கள் அறிவு விளக்கம் வால் அறிவு, விளங்கறிவு, இலங்கறிவு என்றெல்லாம் பாராட்டப்பட்டன.

விளங்கிய அறிவினர் தாம் கண்ட அறிவு விளக்கங்களை உலகோர் அறிந்து விளங்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தால், நூலாக ஆக்கிவைத்தனர். அத் தொன்னூல் நிகழ்ச்சியை நாம் அறிந்து கொள்ளும் சான்றாகத் தொல்காப்பியம் திகழ்கின்றது.

'செடி கொடிகளுக்கு உயிர் உண்டு' என்பதை உலகோர் முன் வைத்து மெய்ப்பித்துக் காட்டினார் சகதீச சந்திர போசு. அவர் பாராட்டுக்கு உரியவரே. ஆனால், அப்பாராட்டைத் தமிழரும் ஏற்கத் தமிழரின் அறிவறியாத் தன்மையே மூலமாக இருந்தது என்பது முற்றிலும் உண்மையாம். உலகப் பாராட்டுக்கு உரிய அக்கருத்து தமிழில் மின்னல் ஒளிஎனப் பளிச்சிட இருந்தும், தமிழனின் உணர்விலாத் தனமே அதனை உலகுக்கு எடுத்து வைக்கத் தவறியதாம்.

ஒன்றைத் தொட்டு அறிகிறோம். அதற்குத் தொட்டறிவு அல்லது உற்றறிவு என்பது பெயர். இவ் வறிவு புல்பூண்டு செடி கொடி மரம் ஆயவற்றுக்கும் உண்டு. இவ்வறிவு முதல் அறிவு அல்லது ஒன்றாம் அறிவு.

ஒன்றன் சுவையை நாவால் அறிகிறோம். தொட்டறிவும், நாவறிவும் கூடிய உயிரிகள் உண்டு. நத்தை, சிப்பி, சங்கு போல்வன.

தொட்டறிவு நா அறிவு ஆகிய இரண்டுடன் மூக்கு அறிவாம் முகர்தல் அறிவு அளவில் வளர்ந்த உயிரிகளும் உண்டு. கறையான், ஏறும்பு முதலியன அவை. மூன்றறிவு உயிரிகள் எனப்படுபவை அவை.

மேலே கூறிய மூன்றறிவுடன் கண்ணறிவு உடைய உயிரிகளும் உண்டு. அவை, நான்கறிவு உயிரிகள். நண்டு, தும்பி, வண்டு, ஈ முதலியன அவை.

இந் நான்கறிவுடன் காதறிவு உடைய உயிரிகளும் உண்டு. அவை பறவைகள், விலங்குகள் என்பன. மக்களுள் சிலரும் இவ்வைந்தாம் அறிவு அளவில், வளர்ச்சி யடைதல் நின்று விடுதல் உண்டு. அவர் மாக்கள் எனப்படுவர். வெளவாலும் ஆமையும் இவ்வையறிவு உடையனவே என்பார் (தொல். குறிப்பு: இளவழகனார்).

ஐயறிவுக்கு மேற்பட்ட அறிவு ஆறாம் அறிவு. பகுத்தறிவு என்பதும் அதுவே. “நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீதும்” அறிந்து கொள்ளும் அறிவு. அவ்வறிவு மனத்தால் அறியப்படுவது ஆகலின் ‘மனவறிவு’ எனவும் படும். அது மக்களுக்கே உரியது.

இச்செய்திகள் அறிவியல் செய்திகள் என்பது வெளிப்படை. இவற்றைத் தமிழ்த் தொல்காப்பியம் மரபியலில் கூறியுள்ளது. மரபாவது வழிவழியாக வரும் பொருள் என்பது. அது அவ்வாறு வருவது என்பதையும் குறித்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.

ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே;
 இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே;
 மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே;
 நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே;
 ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே;
 ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே;
 நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே
 என்கிறார். இவற்றை மெய்ப்பித்துக் காட்ட வேண்
 டும் அல்லவோ! அதனால் ஒவ்வொரு வகைக்கும்
 எடுத்துக் காட்டும் வரன்முறையாக வழங்குகிறார்.

புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே;
 பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

நந்தும் முரளும் ஈரறி வினவே;
 பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

சிதலும் எறும்பும் மூவறி வினவே;
 பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

நண்டும் தும்பியும் நான்கறி வினவே;
 பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே.

மாவும் மாக்களும் ஐயறி வினவே;
 பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே

மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே

தமிழ்த் தொன்னூல் ஒன்று கூறும், இவ்வறிவியல் செய்தியை, ஆங்கில வழியில் அறிவியல் கற்றாரும் கற்பிப்பாரும் அறிவரா? தமிழ் கற்றாரும், “தொல் காப்பியம் இலக்கணம்” என்று எண்ணிய அளவில் நின்றாரே அன்றி, அதில் உள்ள அறிவியலைச் சொல்லி வைப்போம் எனக் கொண்டார் இல்லையே!

சகதீச சந்திர போசுக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் வரவேற்பு வழங்கிப் பாராட்டும் எடுத்தது. சங்கத்தின் பதினான்காம் ஆண்டு விழா அது. விழாத் தலைவர் திவான் பகதூர் சாமிக்கண்ணு. அவர், ஆங்கிலம் இலத்தீன் பிரெஞ்சு கிரேக்கம் வடமொழி ஆகியவற்றிலும் புலமையாளர். கணக்கில் தேர்ந்தவர்; கணியம் வல்லார். அவர் தலைமை ஏற்ற விழாவில்,

“எண்ணாத பல்பொருட்கும் ஏயுமுயிர்

என்றெவர்க்கும்

கண்ணாரக் காட்டிக் களிப்பித்தோய்”

என்று சகதீசர் பாராட்டப் படுகிறார்.

“பண்ணார்நின், தேயமொழி யைப்பரிவிற்

செல்வச் செழுஞ்செவிலித்

தாயென நன்றோம்பும் தகவுடையோய்”

என அவர்தம் தாய்மொழியாம் வங்கமொழிக்குச் செவிலித் தாயாக இருந்து வளர்த்து வருதலைப் பாராட்டுகின்றனர். இத்தகு பேரறிஞர் அவையம், தொல்காப்பியர் காட்டிய அறிவியல் முன்னோடியைச் சொல்லியிருந்தால் அப்பெருமகனார்க்கேனும் தமிழ் மண்ணின் அறிவியல் ஆக்கம் தோன்றியிருக்கும் அல்லவோ!

தமிழ்மண்ணில் உண்டு உயிர்த்து உறைந்து வாழ்ந்தும், ஆங்கில வழிக்கே தம்மை ஆளாக்கிக் கொள்வார் அவ்வளவில் நின்றாலும் நின்று போகட்டும்! “தமிழா; அது என்ன மொழி? குச்சுக்காரி மொழி” என்னும் போதுதான், அப்பிறவியும் பிறவிதானா என்று வருந்த வேண்டியுள்ளது. அது, உலகப் பரிசுபெற்றாலும் தமிழைப் பழிக்கும் பிறவியாயிற்றே! ஆதலால், தமிழ்வழியில் அறிவியல் கற்பிக்கத் தடையாக இருப்பது தமிழ் மொழியில் அறிவியல் நூல் இல்லாமை இல்லை; கலைச் சொல் இல்லாமை இல்லை; ஆங்கில வழியில் அறிவியல் கற்றுத் தமிழைப் பழிப்பதும் புறக்கணிப்பதுமே வாழ்வாகிப்போன ‘அறிவுப் பிறவி’களே தடை என்பதைச் சொல்லியாகவே இக்குறிப்புக் குறித்ததாம்.

“நெல்லும் புல்லும் ஓரறி வுயிரே”

என்ற தொல்காப்பியர் அவ்வோரறி வுயிரிகளைப் புல்லினம் எனவும் மரவினம் எனவும் பகுத்துக் காட்டுகின்றார்.

தென்னைமரம், வாழைமரம், கமுகமரம், பனைமரம், தாழைமரம், மூங்கில் மரம், புளியமரம், தேக்குமரம், வேப்பமரம், வாகைமரம் என்றெல்லாம் வேறுபாடு இல்லாமல் சொல்லுகின்ற நமக்கு, வியப்பான செய்தியை வழங்குகிறார் தொல்காப்பியர்.

“புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப;
அகக்கா ழனவே மரமென மொழிப”

என, எது புல், எது மரம் என்று பகுத்துக் காட்டுகிறார் (மரபு. 86)

“வெளிவயிரம் உள்ளதா, அதுபுல்;
உள் வயிரம் உள்ளதா, அது மரம்”

என்கிறார்.

புல்லினத்தின் உறுப்புகள் இவை என்றும், மர
இனத்தின் உறுப்புகள் இவை என்றும் பெயர்கள்
கொண்டே பிரித்தறியும் தெளிவையும் வழங்குகின்றார்.

தோடே மடலே ஒலை என்றா,

ஏடே இதழே பாளை என்றா,

ஈர்க்கே குலையென நேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடும் வரும்எனச் சொல்லினர் புலவர்

என்பது புல்லினம் அறியச் செய்யும் நூற்பா (மரபு.87)

“இலையே முறியே தளிர் தோடே

சிளையே குழையே பூவே அரும்பே

நானை உள் ளுறுத்த அனையவை எல்லாம்

மரனொடு வளும் கிளவி என்ப”

என்பது மரவினம் அறியச் செய்யும் நூற்பா (மரபு.88)

இவ்வளவில் நில்லாமல் ஈரினங்களுக்கும் பொது
வாய் வருவன இவை என்பதை,

“காயே பழமே தேர்லே செதிளே

வீழோடு என்றாங் கவையும் அன்ன”

என்கிறார். (மரபு. 89) வாழையும் தென்னையும் கமுகும்
பனையும் தாழையும் மூங்கிலும் மரம் எனக் கூறப்படல்
முறையா?

உயிர்களை ஆய்ந்துரைத்த தொல்காப்பியர் உலகம்
பற்றியும் கூறுகிறார்:

“நிலம் தீநீர்வளி விசம்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம்”

என்பது அது (மரபு90)

உலகம் ஐந்து மூலப்பொருள்களால் அமைந்தது என்பது அறிவியல். அவ்வைந்தையும் ஐம்பூதம் என்றனர் தமிழர்.

பூ என்பதை அறிவோம். நனை அரும்பு முகை மொக்கு என்னும் பருவ நிலைகளில் இருந்து விரிந்தமைந்தது பூ. உலகமும் வெளியும் வளியும் ஒளியும் நீரும் நிலமுமாய் விரிந்தது ஆகலின் அதனையும் பூ என்றனர்.

உயிரிகளின் வளர்நிலையில் ஐம்பொறிகள் இருப்பதைக் கண்டனர். அவர்கள் கண்ட, ‘பொறி’ என்பதுடன் இயல் சேர்ந்ததே ‘பொறியியல்’ என்பதை எண்ணுக.

பொறிகளால் உண்டாகும் அறிவு, புலன் என்று வழங்கப்பட்டது. புலப்படுதல், புலமை, புலமையர் என்பவற்றின் மூலச் சொல் புலன் ஆகும்.

“புலன்நன் குணர்ந்த புலமையோரே”

என்பது தொல்காப்பியம் (அகத்.12)

ஐம்பொறிகள், ஐம்புலன்கள், ஐம்பூதங்கள் இவற்றைப் பற்றிய அறிவு தமிழ்மண்ணில் விரிவாகவே இருந்தது என்பதைச் சங்க நூல்கள் காட்டும்.

“மண்திணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயும்

தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பூதத் தியற்கை”

என்கிறது புறநானூறு (2) இன்னும் விரிவான செய்திகள் பரிபாடலில் உண்டு.

காற்றும் புகாத இடம் ‘வெளி’ எனப்படும். அதனை, ‘வளிஇடை வழங்கா வானம்’ என்கிறதே தமிழ் நூல். அதன் இயல்பைக் குறிக்கப் ‘பாழ்’ என்னும் பெயரையும் வழங்குகிறதே. இவை அறிவியல் நுணுக்கச் செய்திகள் அல்லவா!

தமிழில் முதற்பொருள் என்று ஒரு பொருள் சொல்லப்படுகிறதே. அது என்ன?

“முதல் எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”

என்கிறது தொல்காப்பியம் (அகத்.4).

இடமும் காலமும் மூலப் பொருள்கள் என்றும், பிரிக்க முடியாதவை என்றும் அறிவியல் சொல்கின்றதே. ஐன்சுடீனார் கண்டுபிடிப்பு அதுதானே. ஆயின், நம்மவன் அவ்வறிவியலை எப்படி வைத்தான்?

முன் என்பது, கால இடப் பொதுச் சொல்தானே.

பின் என்பதும், அப்படித்தானே. முன்பும் பின்பும் அப்பொருளவைதாமே.

முன் இடம் முற் காலம்

பின் இடம் பிற் காலம் - என்பவை வழங்குபவை தாமே!

மேல் என்பது இடமும் காலமும் குறிக்கும் அல்லவோ!

ஞான்று, யாண்டு என்பவை இடங் காலம் இரண்டையும் குறிப்பவைதாமே.

வானியல் பற்றித் தொல்தமிழர் அறிந்திருந்த செய்திகள் விந்தையாய் உள்ளன. கதிரோனுக்குப் பெயர் நாள்மீன்; திங்கள் முதலியவற்றின் பெயர் கோள்மீன். நாள்மீன் தன் ஒளியுடையது. கோள்மீன் தன் ஒளியுடைய மீனில் இருந்து ஒளியைப் பெற்று ஒளிசெய்வது. அப் பொருள் விளங்கக் 'கோள்' - கொள் ளுதலை யுடையது என்றனர். குறிக்கோள், கோள் கூறல், கோடல் - கொள்ளுதல் (கற்றல்) கோள் தாங்கி (கோடாங்கி என்னும் சொற்களைக் கருதுக).

*‘நீன்ற விசும்பின் வலனோர்பு திரிதரு
நாண்மீன் விராய கோண்மீன் போல’*

என மண்ணகக் களரி யாளனைச் சூழ நின்று கருவி கொண்டு தாக்குவார்க்கு உவமை காட்டுகிறார் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் (பட்.67-8)

பெருந்தட்டு ஒன்றைச் சூழச் சிறுகலங்கள் வைக்கப் பட்டு உணவு படைக்கப் பட்டதை,

*“மதிசேர் நாண்மீன் போல நவின்ற
சிறுபொன் நன்கலம் சுற்ற இரீஇ”*

என உவமை காட்டுகிறார் தலைக் கொடையாளி குமணனைப் பாடிய பெருஞ்சித்திரனார். (புறம்.160)

கதிரோன் வலமாகச் சுழலுதல் 'வலனோர்பு திரிதல்' எனப் பல இடங்களில் ஆளப்படும்.

அளக்க முடியாப் பொருள்கள் கடல், உலகம், திசை, வானம் என்பார் குறுங்கோழியூர்க் கிழார்.

“இருமுந்நீர்க் குட்டமும்
வியன் ஞாலத் தகலமும்
வளிவழங்கு திசையும்
வறிதுநிலைஇய காயமும் என்றாங்கு
அவை அளந்தறியினும்”

என்பது அது (புறம்.20)

“நீர்மிகிற் சிறையும் இல்லை; தீமிகின்
மன்னுயிர் நிழற்றும் நிழலும் இல்லை
வளிமிகின் வலியும் இல்லை”

என நீர், தீ, வளி என்பவற்றின் வலிமையை எடுத்துக்
காட்டுகிறார் ஐயூர் முடவனார் என்பார் (புறம்.51).

“செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும், அஞ் ஞாயிற்றுப்
பரிப்பும், பரிப்புச் சூழ்ந்தமண் டிலமும்,
வளிதிரிதரு திசையும்,
வறிது நிலைஇய காயமும் என்றிவை
சென்றளந் தறிந்தோர் போல என்றும்
இனைத்தென் போரும் உளரே”

என்னும் அருமைப்பாடல் உறையூர் முதுகண்ணன்
சாத்தனார் பாடியது (புறம்.30).

“செஞ்ஞாயிற்றினது வீதியும், அஞ்ஞாயிற்றினது
இயக்கமும், அவ்வியக்கத்தால் சூழப்படும் பார்வட்ட
மும், காற்றியங்கும் திக்கும், ஓர் ஆதாரமும் இன்றித்
தானே நிற்கின்ற ஆகாயமும் என்று சொல்லப்பட்ட
இவற்றை ஆண்டாண்டுப் போய் அளந்தறிந்தவர்
களைப் போல நாளும் இத்துணையளவை உடையன
என்று சொல்லும் கல்வியை உடையோரும் உளர்”
என்பது இதன் பழைய உரை. முது, முதுகண், முதுவாய்,
முதுக்கு என்பனவெல்லாம் பேரறிவு குறிக்கும்

பழஞ்சொற்கள் என்பதை அறியின் முதுகண்ணன் பெயர்ப் பொருள் இனிது விளங்கும்.

முதுகண்ணன் போல்வார் அறிவுத்திறம் அறிந்தமையால் தான்,

“ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து”

என்னும் பொய்யாமொழி திகழ்ந்திருக்கக் கூடும்.

பூ என்னும் ஓரெழுத்துச் சொல் பூவுக்கும் பூதத்திற்கும் உலகுக்கும் விரிவுறலுக்கும் பிறவற்றுக்கும் பொருளாகின்றமை அறிந்தோம்.

புவி என்பதும் உலகம் தானே. புவ்வா - புகுவாய் - என்பது உணவு; நுகர்வு, நுகர்வுக்குரியவற்றையெல்லாம் உடையது புவி ஆயிற்று.

வையம் வையகம் வைப்புழி என்பனவும் நிலத்தின் பெயர்களே. ‘வை’ என்பது நெல். வைக்கோல், வைத்தாறு, வைப்போர் வை அகம் என்பவை வழக்குச் சொற்கள்.

திறவைப் பெட்டிபோல் பாதுகாப்பாக மணியை மூடிவைத்திருக்கும் நெல்லுக்கு ‘வை’ என்னும் பெயர் பொருள் செறிந்தது.

வை போல் பாதுகாக்கப்படும் செல்வம் ‘வைப்பு’ ஆயது. அது வையம், வையகம் என உலகுக்கு ஏன் ஆயது?

மண்ணும் நீரும் எவ்வெப்பொருள்களை வைத்துள என்பதை முற்றாகக் கண்டுவிடமுடியுமா?

உயிர் வாழ்வுக்கு வேண்டும் உணவு, நீர், மருந்து என்பன வெல்லாம் வைத்திருப்பது எது?

உழைப்புக்குத் தக விளைவு தருவது எது?

மண்ணெண்ணெய், கல்லெண்ணெய், தங்கம், வயிரம், பவழம், மணிக் குலங்கள் எல்லாம் வைத்திருப்பது எது?

மரமாகப் பயன்பட்டதுடன் கரிந்து கரியாகிப் போன காலத்தும் நிலக்கரியாய்க் கொடுப்பது எது?

இரேடியம், யுரேனியம், தோரியம் என மதிப்பு மிக்க பொருள்களைத் தன்கண் வைத்திருப்பது எது?

அதனை வைப்பு, வைப்பகம், வையம், வையகம் என்னும் அருமை ஆட்சிகள் அறிவியல் விளக்க ஆட்சிகள் அல்லவா! அறிவியல் செய்தி சொல்லிலே அடங்கிக் கிடப்பதைத் தமிழகமே கண்டு கொள்ளாத போது இடுகுறிச் சொற்களே இவையென முனைந்து நிற்கும் தமிழ் முனைவர்களும் உள்ள நிலையில் - தமிழில் அறிவியல் விளங்க எவ்வளவு கடிய முயற்சிகள் வேண்டும் என்பது வெளிப்படும்.

உலகுக்கு அண்டம் என்பது பெயர். அறிவியலாளர் ஆரஞ்சுப் பழம் என்றால் 'ஆ ஆ!' என்று வியப்பார்; 'அண்டம்' என்பதைக் கண்டு கொள்வதே இல்லை.

அண்டம் - முட்டை; வித்து; முட்டை வடிவம் என்ன? விதைகளின் வடிவம் என்ன? உருண்டை தானே. உருண்டை, 'உண்டை' ஆகுமே. "அண்டம் உண்டைப் பிறக்கம்" என்பது மணிமொழி ஆயிற்றே:

“அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இல்நுழை கதிரின் துன் அணுப் புரைய”

என்பது திருவண்டப் பகுதி (1-5).

கூரை வீடு. முகட்டில் ஓர் ஊசியளவுதுளை; அத்துளை வழியே கதிரொளி புகுகின்றது. கூரையில் இருந்து வரவரப் பெருகி வரும் ஒளியின் ஊடு, மிதக்கும் தூசிகள் எத்தனை எத்தனை? அப்படிக்கோடி கோடியாக அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கங்கள் உள. அவை எப்படி ஒன்றனோடு ஒன்று மோதாமல் உள்ளன எனின், “ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்று” திகழும் எழில் அமைந்தன என்கிறார். எத்தகு பெருந்தக்க அறிவியல் செய்தி இது. திருவாசகத்தில் அமைந்த இவ்வறிவியலை எப்படியெல்லாம் பரப்பியிருத்தல் வேண்டும்!

உலகம் என்பது பெருவழக்குச் சொல்; வியனுலகம் என்பது பேரண்டப் பொருள் (universal) தருவது.

உல் - உருண்டையின் வேர்.

உல் + அம் = உலம். உருண்டைக் கல். “உலம் கலந்த தோளினாள்” என்பது சிந்தாமணி. முன்னாளில் சிற்றூர்களில் பொது இடங்களில் உலம் எனப்படும் இளவட்டக்கல் அல்லது மாப்பிள்ளைக் கல் கிடந்தன. அவற்றைத் தூக்கித் தங்கள் வலிமையைக் காட்டல் மணப்பருவக் காளையர் வழக்கமாக இருந்தது.

உலை என்பது கொல்லர் உலைக்களத்தைக் குறிக்கும். அது ‘கொல்லுலைக் கூடம்’ எனப்பட்டது. உலைக்கல் உருண்டைக் கல் ஆகும். உலண்டு - உருண்டை வடிவக் கூட்டுப் புழு. உலவுதல், உலா - சுற்றிவருதல். உலா இலக்கிய வகையுள் ஒன்று. அது பாட்டுடைத் தலைவர் நகர் வலம் ஊர்வலம் வருதல் பற்றியது.

உலகு, உலகம் - உருண்டையானது. சுற்றி வருவது என்னும் பொருள் உடையது.

உலகுக்கு, 'ஞாலம்' என்பது பெயர்.

ஞாலுதல் - தொங்குதல். நான்று கொள்ளல் (நாண்டு கொள்ளல்) கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டித் தொங்கி விடல்.

இங்குக் காட்டப்பட்டவை எல்லாம் அறிவியல் செய்திகள். ஆனால், அவை அறிவியல் நூல் என்னும் வரிசையில் வெளிவந்த சுவடிகள் இல்லை. இலக்கண இலக்கிய இறைமைச் சுவடித் தொகுதிகளில் இடம் பெற்றவை.

தமிழன் தான் கண்ட கலை நுணுக்கம், அறிவியல், மருத்துவம், பொருளியல் இன்னவற்றை எல்லாம் இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் ஊடும் பாவுமாக இயைத்துப் பாடினான். பின்னாளில் சித்தமருத்துவம், இசைக்கலை, கூத்துக்கலை பற்றிய தனி நூல்கள் ஏற்பட்டன; கணக்கதிகாரம் என்றொரு நூலும் வெளிப்பட்டது.

தமிழ் வழி அறிவியல் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமானால் தமிழ் நூல்களில் உள்ள அறிவியல் செய்திகள் திரட்டப்பட வேண்டும். அதிலுள்ள கலைச் சொற்கள் தொகுக்கப்பட வேண்டும். ஆங்கிலம் முதலிய பிற மொழிகளில் வரும் அறிவியல் நூல்களைத் தமிழ் மொழி மரபுக்கு ஏற்பப் பெயர்த்துப் பார்வை நூலாக வழங்க வேண்டும். அம்மூல நூல்களைப் படித்தறியும் மொழிப் புலமை பெறுதற்கும் வழிவகை செய்தல் வேண்டும்.

தமிழ் அறிஞர்கள் தம் கண்டுபிடிப்புகளைத் தமிழ் மொழியில் எழுதுதல் கட்டாயக் கடமையாதல்

வேண்டும். அம் முயற்சியை மேற்கொள்ளும் காலமே, தமிழிலும் அறிவியல் ஆக்கம் உண்டு என உலகம் ஒப்புக்கொள்ளும் காலம். அந்நிலையில் தான் அதனைப் பெயர்த்துத் தம் பொருளாக்க வேண்டும் என்னும் கடப்பாடும் உலகுக்கு உண்டாகும்.

‘இவர் செய்வார்’, ‘அவர் செய்வார்’ என்று புறம் தள்ளாமல், ‘நான் செய்வேன்’ என அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு அன்னைத் தமிழில் அறிவியல் கற்கவும், கற்பிக்கவும் முன் வருவார் எவரோ அவரே மெய்யான தமிழ்த் தொண்டர். ‘தமிழ்வாழ்க’ என ஆயிரம் வாய்கள் வாழ்த்து முழக்கிச் செயல்படாமையைக் காட்டிலும், ஒரே ஒருவாய் தமிழ்வழியில் கற்கவும் கற்பிக்கவும் கிளர்தல் இந்நாள் வேண்டத்தக்க தொண்டு.

அறிவியல் வல்லார் பலரும் ஆங்கில வழியில் கற்றவர் மட்டுமல்லர். அம்மொழி வழியில் கற்றலே முறை என்னும் ஒருமை முடிவுக்கும் வந்து விட்டவர். உலக அறிஞர்கள் அவரவர் தாய்மொழியில் அறிவியல் நூல்களைப் படைத்தலும் கற்பித்தலும் கண்ணாரக் கண்டிருந்தும் காணாக் கண்ணராகி விட்டவர்.

தாம் வல்ல துறையைத் தமிழ்வழிக்கு ஆக்கத் தாமே தடையாக நின்று, தமிழறிஞர் என்னும் பெயர் தாங்கிக் கைத்தட்டுப் பெறக் காதலாகிப் போனவர். ஆதலால் வருங்கால இளைஞர்கள் காட்டும் அக்கறையும் ஆர்வமுமே தமிழ்வழியில் அறிவியல் வளர உதவும்; ஊக்கும்.

தாய்மொழி வழியே எத்துறையைக் கற்றலும் இயற்கை முறை; எளிய இனிய முறை.

பள்ளிக்கு வரும்போதே பல்லாயிரம் சொற் களஞ் சியத்துடன் குழந்தையர் வருகின்றனர்.

சொற்கள் மட்டும் இல்லை; சொற்றொடர் அமைப் பும் அவர்கள் அறிந்து வைத்தவை.

தொடராக இடரின்றி உரையாடும் திறம் பழக்கத் தால் அமைந்து, தயக்கமோ சிக்கலோ இல்லாமல் எடுத்துரைக்கக் கூடியவை.

பொருள் புரியாமல் மனப்பாடம் செய்யும் இடரும், மனத்தில் தங்காத துயரும் இன்றிக் கையில் கனியாகத் திகழும் கல்வி, தமிழ்வழிக் கல்வி ஆகும்.

உலகமெல்லாம் ஒத்துக்கொண்ட இவ்வுண்மையை ஒத்துக்கொண்டு நடைப்படுத்தும் அரசும், அறிஞர் களும் தமிழ்மண்ணுக்கு வாய்க்க உணர்வுடைய தமிழர் தூண்டித் தூண்டித் துலக்க வேண்டும்.

“உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே”
என்பது தொல்லாசான் மொழி (தொல். உரி. 95).

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

கட்டுரைப் பயிற்சி	50.00
விளையும் பயிர்கள்	45.00
பூங்குன்றன்	65.00
புகழுக்கும் புகழ்	45.00
ஒப்பில்லா உயர் வீரம்	45.00
பெரும் புலவர் மூவர்	55.00
எது? எது? எது?	30.00
கல்விச்செல்வம்	35.00
சுவையான சொல்வடைகள்	35.00
இலக்கியச் செல்வர் இருவர்	50.00
தனிப்பாடல் கனிச்சுவை	45.00
தந்தைக்கு விண்ணப்பம்	50.00
வாழும் தாயுமானவர் (உரைநடை)	35.00
அடிபட்ட கன்னம்	40.00
தேனருவி	45.00
இருசொல் அழகு	30.00
ஆத்திச்சூடி மூலமும் அகல்விளக்கு உரையும்	50.00
பழந்தமிழரங்குகள்	55.00
எவன் தொண்டன்?	45.00
கீழ்நாற்பது மூலமும் உரையும்	45.00
மேல்நாற்பது மூலமும் உரையும்	50.00
தாயுமானவர் (குறும்பாவிகம்)	90.00
பொதுமக்கள் பேச்சில் பொய்யாமொழி	30.00
மலர்ந்த வாழ்வு (கதை)	40.00
நிறைமனம்	40.00
உலகை மாற்றுவோம்	60.00
எங்கள் மொழி	35.00

இயற்கை இன்பம்	40.00
ஊருக்கு ஒருவர்	50.00
தொல்காப்பியம் சொற்பொருட் களஞ்சியம் - பகுதி 1	210.00
இலக்கண மேற்கோள் விளக்கம் - இலக்கண அடிமனை	120.00
தமிழில் அறிவியல்	40.00
தமிழ்நெறிக் கரணங்கள்	65.00
எளிதாகப் பாடலாம்	50.00
மொழிஞாயிறு	35.00
தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணம்	175.00
திருக்குறள் வாழ்வியல் உரை	105.00
திருக்குறள் கையடக்கப் பதிப்பு	20.00
பொய்யாமொழிப் புகழ் முகம்	50.00
அல்லல் இல்லை	75.00
தமிழின் தனிப்பெரும் சிறப்புகள்	50.00
திருவள்ளுவர் கண்ட சமயப் புரட்சி	40.00
உலகளாவிய உயர் குறள்	40.00
அடைநல நாடு	40.00
தமிழ் உலா	60.00
வள்ளுவர் வழி	30.00
உலகளந்தார்	55.00
வியர்வை	30.00
கலித்தொகையில் அறநெறி	30.00
தமிழியக் காவலர் திருவள்ளுவர்	45.00
பாவாணர் ஆய்வும் அகழ்வு ஆய்வும்	60.00
கால ஆராய்ச்சியும் வையாபுரியாரும்	45.00
இக்குறளுக்கு ஏன் இப்பொருள்?	65.00
திருக்குறள் விடு தூது	40.00
தமிழர் வாழ்வில் உயிர்ச்சூழல்	40.00
திருக்குறளில் ஊழ்	50.00
மங்கல மனையறம்	40.00
தமிழ் நூறு மூலமும் உரையும்	55.00

சென்னைச் செந்தமிழ் அந்தணா!

நீயோ

பன்னூ நாண்டின் முன்பழம் புலவராய்
இன்றை நாளில் எம்மிடை வாழ்குவை
இஃது.

எங்கள் தவப்பயன் என்னில் மிகையிலை;
துங்களே தமிழ்வளம் துலங்கச் செய்பணி
உயர்ந்து வளரவும் உடல்நலம் சிறக்கவும்
பெயர்நிலை கொள்புகழ் பெருநிலம் பரவவும்
என்மனங் குடிகொள் எழில்இளங் குமா!

ப. அரங்கசாமி

அழகுதம் பதிப்பகம்

எ4, மாதவ் குடியிருப்பு
5, பாக்டர் தாமசசாலை
தயாகராயர் நகர்
சென்னை - 600 017